60.

The Alwaye Union Christian College Magazine.

LICENCE No. 19. Dated 17–6–'26.

DECEMBER 1930.

CONTENTS.

				PAGE.
1.	Problems of Swaraj in China and Japan.	Rev. E. C. Dewick.	...	1
2.	Nero	....	...	10
3.	How Great Men Work.	V. S. Sundram.	...	13
× 4.	College Celebrities, ...	...	...	16
5.	How can I forget? ...	...	...	19
6.	Today and Tomorrow. ...	L. W. H.	...	20
7.	Our Scientists. ...	T. K. C.	...	23
8.	N. E. Hostel. ...	...	...	26
9.	The Holland Hostel.	T. K. C.	...	27
10.	The New Hostel. ...	...	...	28
12.	Tagore Hostel. ...	...	...	30
12.	How I came to pay my dues.	A 2nd class defaulter.	...	31

Malayalam:—

13.	കപടവേദാന്തികം	കെ. ജി. (വെള്ളൂർ)	33
14.	കവിധർമ്മം	ഒരു വിദ്യാർത്ഥി	34
15.	ഇര	വി. എ. നാരായണപിള്ള	36
16.	പൂനിലാവിൽ	ഇ. മാധവൻനായർ	41
17.	ഒരു കത്ത്	കെ. എൻ. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ	48
1 .	പ്രേമമേ!	പി. എസ്സ്. വേലായുധൻ	50
19.	കലാദേവി	എം. കെ. ഇക്കോരൻ	52
20.	ഒരു സന്ധ്യ	സി. വി. കൃഷ്ണൻ	58
21.	സന്താപാനന്തരം	പി. കെ. വർഗീസ്	59

The magazine will be published terminally (i. e. three times a year). The subscription will be 4 annas per copy excluding postage. All wishing to receive copies of this magazine are asked to communicate with the Editor

Printed and Published by R. O. Hicks, at the M. S. Press, Changanacherry.

THE ALWAYE

Union Christian College Magazine.

Vol. VI. | December 1930. | No. I.

The Inaugural Address of the Senior Literary and Debating Society.

BY

Rev. E. C. Dewick.

PROBLEMS OF SWARAJ IN CHINA AND JAPAN.

China and Japan are both of them countries which enjoy the privilege which India is still striving for—the privilege of a National Government. In the case of China, this National Government is in the very early stages, and is not altogether free from indirect foreign control. In the case of Japan, the National Government is entirely free and is reckoned among the Great Powers of the modern world.

In the course of a visit to China and Japan in 1929, I was much interested in noting some of the problems which these National Governments have to face at the present time; and it seemed to me that some of these problems are full of interest and significance for us in India.

A. CHINA.

One of the great problems of China is the problem of vast size together with extremely inadequate transport facilities. The area of China is even greater than that of India, but the means of transport are as slight as they were in India about a century ago. In railway communication especially, the present situation strikes a visitor from India as exceedingly primitive. If we imagine the map of India with only one railway running up from Calcutta to Delhi with a few branches, and another short railway, say from Madras to Bangalore, and without any

railway communication between these two lines, one in the north and one in the south;—that is approximately the situation in China today. In the North, there are railways from Shanghai northwards to Nankin, Pekin, and connections thence to Manchuria and Siberia, with a short branch from Shanghai to Hangchow; and in the South, there is the Hong Kong—Canton railway, about a hundred miles in length; but between these two, separated by over a thousand miles of country, there is no railway communication at all; and for travelling into the interior, the only public highways are the great rivers such as the Yangtse, which are often separated from each other by vast and almost impassable mountain ranges. Under these conditions, transport from one part of China to another is immensely more difficult than it is in India; and this creates one of the great problems of the National Government of China at the present time. Communications and the moving of troops from one part of the country to another is immensely difficult and exceedingly slow: and the result is that while the National Government is nominally the Government of all China, in practice it is hardly known, and its influences hardly felt, in the greater part of the vast country which it nominally rules.

Another problem, partly akin to ours in India, is the problem of language. The dialects of China are numerous as the languages of India; and it is impossible for Chinese from different parts of the country to understand each other when they meet and talk. It is, however, a strange fact, difficult for the out-siders to understand, that although the languages of China when *spoken* differ so much that no mutual understanding is possible, nevertheless when they are *written* down, the old Chinese script affords'a medium which can be understood by 'literary' Chinese from all parts of the country. The difficulty here is that this script is so complicated, containing as it does many thousands of written characters, that only those who have been able to devote a long time to its study are able to read it. And one movement of today which is being advocated by the younger men who look forward to a united China is a movement to promote a simpler form of script, which shall not contain more than a few hundred letters (even that would seem more than enough to Western readers!), and will thereby be within the reach of the average young student of China.

Another difficulty confronting the National Government of China is the widespread spirit of anarchy which prevails, especially among the younger generation. This is mainly the result of the teaching of Russian Communist Agents, who have for many years past been urging young China to turn out the foreigner from the country and overthrow the existing treaties, under which they are bound by agreement to submit to certain restrictions imposed upon them by the Western powers. Young China listened gladly to these teachings, and largely followed them, with the result that many of the old ,restrictions have been broken, and Western domination (outside the 'Treaty Ports' such as Shanghai)has been almost shattered. Young China, however, had no intention of allowing the Russian to take the place of the British or French as master of China; and as soon as they had learnt the lessons which the Russian could teach them, they very firmly asked him to *go*; and direct Russian influence in China is probably much less to-day than it was a few years ago. But this influence has left behind it a widespread contempt for law and order of all kinds; and the Nationalist Government, though it welcomed the spirit of revolt as long as this was directed against the foreign intruders in China, is finding this spirit distinctly embarrassing now that it wishes to establish its own authority in the land.

Armed robbery is widespread; even the big mail trains and the large passenger steamers on the rivers are constantly held up by bands of armed brigands who shoot the officers and plunder the passengers. On the steamer in which I travelled from Canton to Hong-Kong, the officers' quarters and the passengers' cabins were covered in with steel-netting, and at every door stood a Sikh soldier with loaded rifle, while revolvers were hung on the walls above the passengers' beds. This was no unnecessary protection: for again and again during past months, these steamers have been raided by desperate robbers. Their custom is to book a section of their party on board the steamer as passengers—perhaps twenty or so in number—while the remainder hide in a creek of the river-bank in a pirate 'junk' (a sort of large 'wallam'); and then, at a given signal, the pirate-junk pushes out from the bank and the robbers on board passengers attack the officers from within the boat, while the swarm up the sides.

Now all this is, of course, embarrassing to a government which wishes to govern; but there is very little public opinion in China strong enough to put down this sort of thing. They have learned the lessons of anarchy, but have not realized the need for constructive citizenship. So, in all the big cities, I was shown large posters put up on the walls by the Government, containing long exhortations in Chinese script to the citizens, asking them to realise that a Nation cannot be built except on a respect for law and government, and urging them to co-operate with their own Government in the effort to put down lawlessness. In some towns, the Government is co-operating with the Y. M. C. A. (an institution which, a few years ago, under the influence of Russian Communism, it had seemed determined to *destroy*) in promoting lectures on various aspects of constructive citizenship, and the need for co-operation in public questions.

The spirit of anarchy is also very evident in railway-travelling in China. The running of the railway trains is itself very erratic, and the non-arrival even of an important mail train arouses very little comment or surprise; people just remark quietly: "Oh! I suppose it has been stopped by bandits!" There is hardly any attempt to observe the distinction of classes; every one takes third-class tickets, and gets into the best accommodation available. The crowding is tremendous, and everyone fights desperately for a seat as soon as the train comes into the platform, either pressing in through the doors, or climbing through the windows. Occasionally, a railway officer in fine uniform with white gloves, and attended by two soldiers with rifles, passes down the corridor of the train,-looks at tickets, and sternly instructs passengers to go to their proper classes; but the passengers, after smiling and nodding acquiescence and making a little show of gathering their luggage together, wait quietly till the authorities of the law have passed on, and then settle down again!

Another disturbing element in Chinese public life is the influence of the local military chiefs, who are scattered over the whole country, and who owe only a very loose allegiance to any authority higher than themselves. They gather round them bands of young men, whom they put into grey uniforms and call their "army." These they quarter on the villagers, who are obliged to provide them with food and lodging; and they engage in wars just as it pleases them. On the day I went by train from Hong

Kong to Canton, the newspaper placards announced; "New war in Canton!" and as soon as we had crossed the frontier from British territory into China proper, the train filled up with Chinese soldiers. Two young officers got into my carriage, and as they spoke a little English, we entered into conversation together. · I asked them what they were going up to Canton for? "For the war!" they said. I asked what the war was about. They said they did not know; but that did not matter very much; for any way it would be a war; and any war was better than no war at all—from a soldier's point of view! All this is again embarrassing to the National Government, and exceedingly difficult to check, in a vast country with poor railway communications.

I have spoken of the difficulties and problems confronting the Chinese Government; but I do not want to give the impression either that the whole country is in a state of anarchy, or that nothing effective is being done to improve matters. Although the National Government is still young and insecure, it has done a very valuable constructive work in many quarters. In Canton and Nankin,— cities that *were* a mass of slums and nests of robbery, the Government has 'cleaned up' the slums, and made new and broad roads with good modern shops, and order has been restored, so that even foreigners can walk in safety, where only two years ago it would have been almost certain death for them to attempt to pass. Considering the difficulties, it seemed to me that what had been accomplished in many directions bore remarkable testimony to the ability and energy of the young National Government.

One great asset of the Government is the strength and optimism of the Chinese character. In many respects, the Chinese strike the foreigner as hard and unemotional; certainly they are extraordinarily different in manner from the courteous and gentle Indian. But behind that hardiness lies a strength of character which is standing the Nation in good stead at the present time. Above all things, the Chinaman is determined never to be humiliated, but always to keep what he calls his "face". "Keeping face" is a phrase peculiar to China, and it denotes a peculiar characteristic. Let me give an illustration:—In the streets of Shanghai, I saw one day a rickshaw coolie who disobeyed the orders of an Indian police constable in the street. The constable in wrath ran up to the coolie and struck him over the head with a heavy club. The coolie staggered, and for a

moment almost fell; then he picked himself up and turned to the policeman, and broke into a loud laughter; and continued to laugh and laugh directly into the face of the policeman, till at length the guardian of the law shrugged his shoulders and turned away. The coolie was obviously hurt and in pain; but he would not show it, lest he should "lose face". By laughing in that way at the policeman who had hurt him, he "kept face", and his sense of honour was satisfied. That kind of spirit is going to be a great asset to the National Government of China in surmounting the difficulties which confront it.

I do not think that in any other country I have visited, I have been more struck by the universal spirit of optimism among the younger generation than I was in China. All of the young Chinese that I met were convinced that China is going to win through her present anarchy, and pass into a state of orderly and prosperous nationhood; and they are convinced that those who are fighting the battle of Chinese nationalism to-day are fighting on the winning side.

B. JAPAN.

The voyage from China to Japan is a very short one— only 18 hours from coast to coast; but those 18 hours transport the traveller 'from one world to another'. The steamer in which I made the crossing was herself a symbol of the new Japan;— she and her sister the (*Shanghai Maru* and the *Nagasaki Maru*) are the two fastest steamers, owned by any nation, plying on any route east of Suez and they have been built, engined, officered and manned entirely by Japanese. When we came into the harbour of Nagasaki, we realized at once that we were in a 'new world'. Instead of the disorder and noisy shouting of China, we came silently and efficiently alongside the quay and were moored by dock labourers in uniform under perfect discipline and in a very short time. The City was a modern and handsome one, clean, orderly and attaractive. Buddhist and Shinto temples and Christian Churches were in evidence; and all three religions are now recognised by the government of Japan as legal and established religions, safeguarded and controlled by State "Department of Religion". Yet, the high cliffs under which we

passed as the steamer entered the Nagasaki harbour were the same cliffs from which, some three hundred years ago, hundreds of Japanese Christians were flung down to death on the rocks below, because the Japanese Government of that day had decided that Christianity in Japan must be stamped out. The quay at which our boat moored, with its large commercial and shipping offices behind it, was on the little island, now connected with the mainland by bridges across a canal, which, until a little over a hundred years ago was the only spot in Japan on which Europeans were allowed to live; and which was virtually the prison-house of the little group of Dutch traders, who lived there under strict surveillance, grudgingly tolerated, and only allowed to leave the island once a year, when they were taken under escort to the Emperor's palace at Kyoto, and there paid their tribute to the All-Highest, crawling on their stomachs up the whole length of the audience-chamber, as a symbol of their abject submission before the Ruling Race! That was only two or three generations ago. Since then, Japan has been forced out of her haughty isolation by the guns of the American Navy, and compelled to open her ports and her territory to the rest of the world. Angrily at first she accepted the inevitable; but having accepted it, she decided with amazing strength of will to make the best of the new situation; and since she was not allowed to remain isolated, she determined to thrust herself into a position among the highest of her enemies; and today she, alone among the Eastern Nations, has secured for herself a place among a four or five Great Powers of the world, whom no other nation dare treat with other than respect. The story of Japan in the last hundred years is certainly stranger than fiction, and in its way is one of the most amazing stories in the history of mankind.

I passed on from Nagasaki through the beautiful Inland Sea to Kobe, landed there amid the smoke and turmoil of that great factory-town, and travelled thence by rail, first to the picturesque ancient capital of Kyoto, and then under the slopes of the famous snow-clad mountain Fujiyama to Tokio, the modern capital. As I went on, I marvelled more and more at the amazing efficiency of Japanese life. The organization of the railways, the comfort of the sleeping-cars, the rapid and frequent service of electric trains in the suburbs, the smooth and well-engineered main roads—all these made one realise that here is a nation in the very forefront

of modern civilization. And all this has been built up and is now maintained by the Japanese themselves; there was no sign of foreign influence, even in the background; and any expressions of appreciation were always received with a delighted smile, and a bow; for it was felt to be a real compliment to *Japanese* initiative,— and not merely (as in countries such as India) to the organising ability of *foreign* influence in the country.

My stay in Japan was all too brief; but I had the opportunity of meeting groups of Japanese students in the Imperial University at Tokio and of staying as a guest in the house of a Japanese friend at Yokohama. The Japanese students were indeed a contrast to the students whom I had met in China. Every student, and indeed every schoolboy in Japan, is dressed in military uniform. and is counted as potentially a soldier in the army, liable to be called upon in any time of need for national service. And the mentality of the Japanese students seemed to me essentially military; courteous, and at the same time reserved; intelligent and ready to ask questions, but not at all inclined to offer information about their own country. They are essentially "under descipline"; and they know that it is their duty not to give away their country's secrets to any foreigner, but only to commend the honour of their country by courtesy and politeness. So I was able to find out far less about the real thoughts and hopes of Japanese students than I had been in China. From senior Japanese friends, I learnt that under the well-disciplined surface of Japanese student life, there is a great deal of questioning and unrest, which is known by the Government as "the Dangerous Thought Movement". But the Japanese Secret Service Police are everywhere, and students are exceedingly careful in committing themselves to any public expression of opinion, lest they should be marked down as dangerous and liable to arrest. This movement of unrest is seething below the surface of Japanese life to-day. It is gathering force in the great cities, where the conditions of life in the slums and in the factories are perhaps more appalling than in any other part of the world; and it is being fomented by Communist and Anarchist literature from Russia and other parts of the world. But very little of this appears on the surface. What strikes the visitor is the extraordinary external prosperity, and the astonishing and unanimous expression of loyalty to the national ideal and to the Emperor as the incarnation of the spirit of the nation.

The great National Shrine at Tokio is an expression of the national patriotism, which is itself a 'national religion'. It is a beautiful temple, in the midst of a large park, approached through avenues of fine trees. The temple itself consists of a spacious open hall of brown teak-wood, something like the Buddhist monasteries in Burma; entered through an impressive gateway of wood, known in Japan as *Torii*. In the temple there is no image of any kind. The worshippers enter barefooted, and stand for a while in silence and meditation. When asked what they are worshipping, they will tell you:— "We are worshipping the Spirit of our Emperor, and the Spirit of our Nation". To their minds, the Emperor sums up the Nation of Japan in his own person, and is therefore an object of worship. It was interesting to note that in the temple grounds, and forming part of the National Shrine, there was a Young Men's Institute and Library; and also an Athletic Institute and Stadium. To the Westerner, these appear to be rather strange adjuncts of the temple; but the Japanese point of view is this:— "Religion is the unselfish service of one's country; and for that purpose the development of mind and body are needed, as well as the development of spirit; and therefore a library and a stadium are necessary for the development of the truly religious life".

The great problem confronting the young men of Japan in the near future is, how to reconcile their intense patriotic devotion to their country and the Emperor and the Imperial Government, with the strivings for a better life which are making themselves felt among the masses of the poorer people of Japan. If the Japanese Government persists in ignoring the unrest, and trying to meet it simply with repression, the result must be that sooner or later the unrest will break out into violent revolution and anarchy. But just because the Japanese as a Nation have been so highly trained and disciplined, and taught to regard the existing Government almost as a divine institution, it is particularly difficult for them to take part in movements for reform, without the feeling that they are rebels, not only against man but against God. But when they *are* driven to the point of revolt, this is liable to sweep them to the other extreme of anarchy and violence.

In some ways, it seemed to me that the problems confronting the young men of Japan to-day are even more difficult than those confronting the young men of China. The latter have to face

present anarchy, and to struggle to evolve, out of that, national progress and order. But in Japan, the problem is how to modify the system which has become invested with a theory of Divine Right, so that it may become sufficiently elastic to meet the changing needs of the age; and to secure the opportunity of a good and happy life, not merely for a chosen few, but for the great masses of the people under its charge. Upon the success or failure of young Japan in solving this problem depends the future of Japan, whether its key-note is going to be revolution or evolution.

NERO.

I am an old spinster living in a lonely old house on a sufficient income my dear father has left me. I have no relations that I know of and my domestic duties are done with the help of my old nurse who is still with me. My parents died when I was little more than a child leaving me friendless. During my uneventful life the only object of my deep love and affection, next to my nurse has been my dog Nero. Though I am not in the least anxious to let the world know the story of our friendship, yet the recent statements of some people that animal souls cannot haunt the world, has made me come forward with my story.

To begin I must go back to a day when on my evening stroll I met a small crowd gathered round two fighting dogs. One was the pet of our village toddy shop keeper and the other was a stranger. The stranger was being badly mangled by the other and in addition the crowd was assisting their favourite by thrusting at the other with spikes. I lost control of myself at the sight and running to the scene drove the local favourite away. At that the crowd began edging away as if ashamed of themselves. The poor bleeding creature came whinning towards me. It had a great shaggy coat and big limbs. But its bones were all jutting out on account of starvation. Without the least hesitation it followed me home where I washed it well and attended to its wounds. The next day I made enquiries and learning it was ownerless decided to keep it and named it Nero.

From that day began the greatest friendship of my life.

Wherever I went the dog was with me. When I was reading he would sit for hours gazing at me out of his large brown eyes and wagging his tail if I looked at his face. By my care he grew strong and sleek with a beautiful glossy coat. He had regular habits and was very obedient and faithful.

A day after three years a well dressed young man came to me and introduced himself as one of my father's nephews. He said that he had been out of India from his youth and had come back after making good somewhere in Japan to find that I was the only one left of his relations. He seemed overjoyed in meeting me and in a few minutes, after I had got over the shock, was relating to me his adventures. Of course I was only too glad to meet a relation, and gave him all privileges in the house. But to my great distress Nero did not take to him at all. From the moment he came into the house Nero had put on a bristling attitude and growled whenever he made any movement. In spite of all my attempts I failed in making them friends.

Three days passed and on the fourth day, Nero who never used to have any trouble with his food refused his morning Kanji. The nurse would prepare our morning Kanji and keep it on the dining room table in two separate vessels. When I came down I used to breakfast out of one vessel and pour down in a dish kept for the purpose under the table, the contents of the other. Usually Nero would finish the whole lot though that morning he refused even to touch it. My relation had gone away to town early in the morning after breakfasting without me. He told me that he had to arrange for his luggage to be brought down and that I need expect him only the next day. His presence would have been some consolation because I was greatly worried about Nero. Somehow after an hour's coaxing I managed to make him eat a little out of his dish. But he seemed no better. Apparently he was suffering great pain in the stomach and all my efforts could not cure him. After two hours of agony he breathed his last with his head on my lap. I was beside myself with grief at having lost my greatest friend. Old memmories of our life together rushed to my mind making me more and more wretched. All the soothing words of my nurse could not lessen my grief at having lost my faithful dumb pet. In the evening I buried him in my garden with the help of my nurse and placed a boquet of the choicest flowers of my garden on his grave. Till

eight in the night I stayed by the grave wet with my tears and prayed for his dear soul. Then my nurse led me home and at once we both retired for the night.

I started up and listened. Somebody was knocking at the door. My nurse also had awakened and both of us went down and opened the door. The village policeman was standing outside. He told us that as he passed our gate on his nightly rounds he had heard my dog bark and also just then the cry of a man in pain. It seems he rushed in to find a man lying on his back in my verandah who was trying feebly to push away something at his throat and who was crying out chokingly "Oh! pull it off somebody, quick. Thought I had done for it. Help, help, I'm almost done." The constable added that there was not a soul anywhere near and that in a minute he had died. We followed him out on the verandah. But the sight of the body lying there with bulging eyes and protruded tongue illumined by the moonlight quite stunned me and my nurse for we recognised my relation in the dead man. Though there were no marks anywhere on his body he was stone dead. An examination of his pockets showed a number of skeleton keys and with them the key of my safe.

The body was recognised at the town police station as that of a common swindler who had been cheating people for a long time and at the inquest a verdict of "death by heart failure" was given. My dog was well known to the priest of our parish and he stoutly affirms that, that night when passing my house on his bicycle as he was returning from a late burial in the next village he distinctly heard my dog bark. The times when the priest and policeman heard the sound exactly coincides. Also the contents of the food in my dog's dish when analysed by a chemist was found to contain enongh poison to kill several dogs.

I leave those, who state that animal souls cannot haunt the world to make their own deductions.

HOW GREAT MEN WORK.

Work—work—work,
From weary chime to chime
Work—work—work,
As prisoners work for crime.
Stitch—stich—stich
In poverty, hunger and dirt,
Sewing at once with a double thread
A shroud as well as a shirt.

The above lines are said of a poor country girl who was working very hard, with her needle and thread, before the invention of the sewing machine. Only a powerful poet, like Sir Thomas Hood, whose heart has bled for the poor and oppressed could have written such burning and moving verses. It was a serious piece on a social problem.

But these lines may not be adequate to express the kind of labour which most great men have undergone for reaching the goal. A thousand times much more may the case with some. But there is a striking point of difference between their modes of work and that of the poor country girl. She was working for money (small though it be). But that is not the aim of great men. Charles Kingsley says to his children in the Argonauts, 'No, children, there is a better thing on Earth than wealth, a better thing than life itself, and that is to have done something before you die for which good men may honour you and God your Father may smile upon your work' to illustrate that the noble and heroic deeds which have been done on this Earth have not been done for gold or money. It is this kind of honour which all great men aim at.

The genius of a man consists in a great capacity for taking pains. Only by concentration of mind and by hard labour a large amount of work can be turned out. Scott says that Nelson's life at school was that of a recluse. But his genial nature turned him out to be a great admiral. He was intelligent as well as industrious. He would say, "Ask me for anything but time". That implies his regard for Time and how he valued Time. John Napier, the great mathematician, worked for a good sixteen years to find out the logarithms. Johnson toiled for seven years to

compile the great dictionary which was the standard work for nearly a hundred years after his death.

Nothing can be attained fully in this world by easy work. The great orator and statesman of India, Gokhale was a thorough man. Each day's work was done with perfection and calmness.

A great many examples of great writers and scientists can be taken for illustration. Pope, the great poet, never printed anything until it had been beside him for at least two years. Goldsmith completed the *Deserted Village* in seven English years. Burke, the great orator, was the most careful corrector and reviser. He first printed his manscripts in his private press and then only he would send it to the public one. All of us may know the elaborating process through which Tennyson's poems passed. It has become almost proverbial. The great writer Macaulay studied by heart all the works of great men even when he was a child of about five years. As Don Quixote says, "Everyman is the son of his own works."

Let us look into some of the scientific world. Experiments made with the noble object of not only increasing human know-ledge but also diminishing human suffering are deserving of the highest praise. Every year an immense amount of Time and labour and money is consumed in dealing with the causes and effects of various diseases to which humanity is liable. It is our every day experience how great scientists like Louis Pasteur, Edward Jenner Doctor Noguchi, Robert Koch, James Simpson, Castelliain, J. C. Bose, C. V. Raman and many others have been and are boons to mankind. Thousands of lives would have been lost every year, had it not been for the generous and kind nature of these great self-sacrificing people toiling much and finding out preventives for the most dreadful diseases such as Malaria, Cancer. Small pox, Cholera, Tuber-culosis &c. If all these men had kept the secret of their dis-covery to themselves, they could have made an immense fortune therefrom, but nevertheless they imparted it to the public as soon as they had convinced themselves of its value and never for a moment did they hesitate as to whether they might not be richer men by keeping the information to themselves. To des-cribe the actual kind and nature of the task these great men have undergone would fill volumes and would require a Munchausen to write them. Nay, many have sacrificed their lives for the sake of humanity. Often they have to sit in tropical climate, without

any punka, which would otherwise scatter the small microscopic things from the table and some times they would have to wait for hours at a stretch to get correct information and so they very often dine with Duke Humphrey. Among all nationalities these names are held in high esteem and hence shine like stars in the realm of science. But Jenner, Pasteur and Lister form a triumvirate that has given the human race reason to rise up and call it blessed.

The present politic field of India is a practical example to know the labour which true satyagrahis and great men undergo in order to fulfil their mission. Many have risen to eminence as a result of their genuine self-sacrificing nature. They are so devoted to their country's cause that they are ready to meet the consequences what ever it might be (terrible sometimes though they are) with cheerfulness. As everybody is aware of these sacred names it needs no special mention here of those mighty persons.

It induces me to mention again that the genius of a man consists in a great capacity for taking pains. Verily, these people were very genial, patient and hardworking. Yet they took years and years to complete them. Then it would appear to the world as a 'bolt from the blue'.

But there are a few exceptions among great masters of literature. The great personality, Shakespeare did not correct much. He could compose anything easily. He had a masterful inspiration. With Milton what was once written was written for ever. No correcting pen would ever find a place in his papers. Lord Byron wrote at fever speed. Johnson dashed off his swelling sentences from his overflowing heart. Gladstone could make a speech extempore.

These are only a handful, when compared with other great personalities who have toiled for years together. These people were very persevering and hardworking. Otherwise they could not have performed such extraordinary bull-work and produce marvellous effects.

It is this kind of work that every body should attempt to perform. Then only we can improve our capacity for taking pains which is the true and only way to success. At first it may appear to us as a great up-hill work. But only by hard and patient work can we succeed and then we shall have a "New World".

V. S. Sundram Class II.

COLLEGE CELEBRITIES.

I. KUTTAN NAIR.

The Union Christian College would be inconceivable without Kuttan Nair. He is one of our most respected and ancient institutions. Other mess-contractors may come and go, but he goes on for ever. In fact, he never leaves the place, no, not even during vacations. And that no doubt is a bit of luck for stray birds, who visit the place during times when the hill is deserted. "Kuttan Nair will be there, and he will not fail us", is a hope which maketh not ashamed. Indeed I have never known him to fail; at least, he will be on the spot, and promise to get you anything you want. You must not interpret his promises too strictly. He is only promising out of his good intentions. He never intends to deceive you, for he is incapable of deliberate deceit. Indeed, he will promise anything. You ask him to bring you a boiled white elephant for dinner and he will say "Directly, Sir; I will get it for you immediately". And he believes he can do it. The word 'impossible' is not in his vocabulary.

He is characterised by his kindly smile, and his habit of touching his forehead twice or thrice when he sees you, a habit which has, I believe, grown automatic by usage. Just let him get a passing image of you at a distance, and his hand will go up unconsciously. He is a mess-contractor, but the ordinary elements which make up a mess-contractor are not found in his composition. He carries out literally the Bible adage "Take no thoughts of the morrow". Rather, he has improved upon it, and takes no thought even of to-day. He has no accounts, and does not know how much money he possesses and how much he owes. You tell him he owes you five rupees. He will not deny it, even though he had never any dealings with you. Who is he to deny what a 'Sar' says? Besides, he knows nothing about it and that being so, is it not safer for him to admit what his betters say? If you ask him whether you owe him anything, he will say 'yes' at a venture. That again, he thinks is the safer course. The fact is that he does not know anything whatever about it. He does not know whether you are in his mess. He does not know who all are in his mess now. He just goes on day after day, and

when he is out of funds he will come to you, and he knows that if you really owe him anything, he will get it. His one idea is not to make money, but to please his customers. If you tell him that you would not pay him anything for goods supplied, he will hasten to assure you that he never had any intention of taking money from you. His only idea was to please you. And the beautiful thing about him is that he really means it. For the dear old man does not know hypocrisy. Sordidness and love of money are unknown to him.

Like all other Indian philosophers, Kuttan Nair regards time as an illusion. He tells you that he will send you a thing immediately, but it may mean anything. He may do it at once, or he may do it years hence. His idea of immediacy varies from an hour to at least three years. One thing I know; he will send it some time or other. If you ask him afterwards about it, he will say that he has not forgotten it; but will send it to you in due course. It will be among his other eternal purposes and will be fulfilled in his own good time. Western philosophers say that Time and Space are the conditions of all our thought, and I infer that they never knew Kuttan Nair. The story is told that Kuttan Nair was asked to provide bread for a tea-party to be held one evening. Kuttan Nair promised to do so, and he indeed kept his promise. He did provide the bread—on the morning after the party was actually held. A friend of mine told me that he once made a bargain with Kuttan Nair. Kuttan Nair was to supply him with tiffin at the rate of two annas per day, but if he ever failed to bring it, he was to pay a fine of 4 as. for every occasion of default. My friend knew Kuttan Nair, and thought that this was the only way of ensuring regularity. Kuttan Nair agreed, for he would agree to the most atrocious terms, if only he would thereby get a chance of serving a fellow creature. When the accounts were finally settled, and each party presented his bill to the other, it was found that my friend had gained a comfortable bit of money by taking tiffin from Kuttan Nair.

This philosophic conception of time, as a mere appearance, to be transmuted and lost in the absolute, which Kuttan Nair holds, sometimes works hardship on those who live in the phenomenal world, and depend on him for their daily bread. In flood season it is difficult to get victuals from the market. But

Kuttan Nair does not worry as to how his mess will manage. In fact, a friend of mine told me that on flood day last year, Kuttan Nair was seen fishing on the roadside at about 10 A. M. in the morning, when other mess-contractors were running about anxiously in search of boats, to take them to the other side of the river. When my friend asked him how his mess was going to manage that day, Kuttan Nair replied imperturbably, with the air of one who was imparting a bit of information, that it was flood time, and that he could not therefore get things from the market that day. Do not think that he is a heartless man, careless of the sufferings of others. He is the most tender hearted of men. But what is the use of worrying? He only takes things as they come, like a true philosopher. Besides, who knows but that he was intending to provide the mess that day, with the fish he hoped to catch, on the roadside?

I have tried to be angry with him when his carelessness and unpunctuality appeared intolerable. But I can honestly say that I have always failed. Who can ever be angry with a man who agrees with every word you say, and appeals only to your mercy? The bursar's office regards him as a sore trouble and has given him up as a hard case, as far as the rules are concerned. I am sure he has honestly tried to abide by the rules. But he knows that it is not in him. He is not constructed that way. And his employers understand him, and make their arrangements accordingly.

Such a man is, I believe, the one whom David refers to in the XXXVIIth Psalm, 'I have been young, and now I am old: yet have I not seen the righteous forsaken, nor his seed begging bread". There have been times when his affairs seemed to have reached a crisis, and friends thought that the waters of misfortune would close over his head. Though he had no accounts, his creditors had, and once they surrounded him, and would have spoiled him and his goods. But who will not raise his finger for the sake of Kuttan Nair? Friends gathered round, and saved him, from those vultures.

Difficulties and trials come, still he goes on, unperturbed and imperturbable. With regard to his own financial affairs, his principle is that where ignorance is bliss, 'tis folly to be wise. What does he want with money, so long as his daily needs are met from the mess? That mess will go on, as long he has

friends. And he is sure he will always have friends, for has he not ever been friendly ? And will they forsake him in his old age ? No. He believes in human nature, that it is essentially good. He is an optimist and his optimism will keep him going, as long as the College and messes run.

Dear old Kuttan Nair, may his tribe increase!

HOW CAN I FORGET ?

(REMINISCENCES OF THE LIFE AT ALWAYE).

O! my dear alma mater, how can I forget thee ? The day when thy fond lips kissed me first seems to me like yesterday.

How can I forget the principal's smile ? When he smiled thought of the moon in the sky; and like the moon it governed the turbulent tides of the ocean of our life.

When I am in places where silence ought to prevail, I remember thee, dear sir, and the peals of thy "Keep quiet, ke-e-p quiet" which still echo in my ear from far and near.

The calm and quiet evenings which I spent around the College alone! How can I forget them ? Do you eastern mountains, give birth to the sun? I think you do; for in the morning I see you proudly bearing this beautiful son and when in the evening he is drowned in the seas you hasten to be clad in darkness.

Oh! Jack-fruit tree so near the chapel, who can forget thee ? When the wind shook thy leaves at noon thou seemed to whisper "How many youths have rested under my shade on their way to the laboratory!"

Men may come and men may go; but thou art ever the same. Dear old Kuttan Nair, how can I forget thy respectful salute which commanded our pity ?

How can I forget the principal's farewell words ? The stream of life does not flow so smoothly everywhere. At all times when I come to the narrow bends and dangerous whirlpools I remember, "I am a graduate and I come from an institution of which I am proud and which is proud of me".

Oh! my dear, dear, alma mater, who doth light my path and lead my way, how can I forget thee ?

TODAY AND TOMORROW.

A VISION OF THE FUTURE ALWAYE SETTLEMENT.

The Settlement is a child of the Union Christian College. In its rapid growth it is showing all the symptoms of healthy ch ild-hood. It was born on June 27, 1927, and since then it has been through the struggles of infancy. During this time many friends in England have been rendering assistance. The stage has now come when this child is to challenge its College parents and its Syrian Christian relatives to a new and bigger realisation of their own responsibility. With their constant nurture a splendid manhood awaits this child. Without adequate parental care and family influence no amount of distant friends can enable it to develop in accordance with God's will. This is the challenge to be faced by every student of the College past and present, and by the Syrian Church. If the necessary response is forth-coming what developments may be expected? At least five. First and foremost our present school will grow out of recogni-tion. Our newly acquired hill top will be dotted with cottages containing families of twenty. Our 37 boys may become three or four hundred girls and boys. The Settlement should provide education from the nursery stage upwords. The College will be able to provide the higher education for such settlement pupils as may be able to benefit, but these are likely to be few. Pro-bably after the primary school course many of the Settlemen students will have a special curiculam with a strong agricultura and industrial bias, so that everyone who passes out of the Set-tlement may be equipped to earn.

The second development will be a Land Colony. A large area of land must be abtained on long lease or outright purchase. Every boy who leaves the settlement should have the opportu-nity of settling on this land. The boys and girls of the Settle-ment may marry, and to each family may be given five acres at an economic rent. The family may supplement their agricultural income by industry. Buying and selling of both agricultural and industrial products should be done co-operatively. The third development may be that and school will become a centre for the uplift of the community around. All the poor, ignorant and needy in the vicinity should find in the Settlement a haven of refuge from superstition, disease, debt and illiteracy, to mention only some of the afflictions of these people. At the Settlement

there should be Night Schools, a Reading Room and Library, a Dispensary and a Co-operative Bank and Store. The radius of the Settlement influence should wider continually, until by motor caravan it may be necessary to spread abroad this message of Christ, the Saviour of *men's bodies* and souls. A fourth development may be that the Settlement should become a training centre for village teachers and rural welfare workers. At least one of our group should go to America for study in child education. Why should not Aiwaye become "the Moga of South India ?" The fifth development may be that round the Settlement school there should grow up an Ashram of Christian men and women of divers gifts, denominations, and nationalities. Pastors, teachers, welfare workers, doctors, nurses and business men *will all* be needed if these visions are not to remain • pious aspirations. Such an Ashram can come into being if individual eccentricities, denominational factions and national angularities can be swallowed up in a common devotion to Christ and a common passionate desire to save these outcaste people *from the* grievous evils that beset them. If what has been *written* has sounded a *challenge*, if these visions are to become realities, if the dream of today is to become true tomorrow there will have to be a twofold response. The continual need will be for men and money. Over both these matters the College should be taking the lead. The greatest service the College can do for the Settlement is to send to it annually its very best men. We shall need *those with* a sense of vocation, men whose ability is consecrated to the service of God. *We want* personalities not persons. There are other ways too in which the College can help. Volunteers for occasional work during term time will be more than welcome. At present "a handful" of College students are helping over the Sunday School and music. There should be "a host" *cultivating*, doing clerical work, training the Scouts, arranging games and in various *other* ways identifying themselves with the Settlement. What are the College Students *do*ing financially ? When a group of eight poor English children, to take only one illustraton, are meeting weekly for prayer and work in connection with the Settlement, and are raising by their own efforts Rs. 65 a year for the support of a boy 6000 miles away whom they have never seen, *is it* too much to expect that every College Student should be contributing regularly? I will leave the answer to your individual consciences. At present

English financial support is our mainstay. Two of our workers including myself and 28 of our boys are being wholly supported by English friends. Our recent purchase of 8½ acres more land was made possible by English help. We have reason to be deeply grateful for this assistance, but it will not be possible or right to rely on Engligh money to finance, all our future schemes. The day may dawn when we should turn to our Christian friends in England and America for more help, but before we can do that we must do two things. First we must tackle the problem of self support. In view of the destitution of the people we are dealing with it is doubtful if all our needs will ever be met by this means. But we can grow more of our own food. We can sell our handicrafts. By means of a dairy farm we can market eggs and milk. Secondly we should be receiving much more Indian support. A Kerala campaign to obtain this should be commenced, and old students of the Cellege at different centres could help in collecting and could follow up the first efforts by obtaining promised amounts. Will some of you old students write and volunteer ? When we in India have done our best to help the Settlement to meet the crying need of some of India's despised and rejected sons and daughters, then and then only can we with any self respect ask Christians in England and America for further help. In outline this is the vision of the future Alwaye Settlement. It may remain a dream or it may come true. It is the parent's response to the need of the child that may make or mar its future. In like manner the growth of this child of the College will be promoted or hindered in so far as the members of the College past and present feel a real sense of parental responsibility. It is not enough to see a vision or even to admire it. To Saul on the Damascus road there came a heavenly vision. It demanded a costly obedience only a like obedience can enable God to fulfil His purposes in the Settlement of tomorrow.

L. W. H.

OUR SCIENTISTS.

One kind of people whom I can never tolerate is the ostentatious scientists. I mean the College students with science optionals. Whenever they get an opportunity—suitable or unsuitable is a very unimportant consideration to them—they try to press upon us, philosophers and historians unwelcome knowledge about mathematics, physics and chemistry. Four of us are living together in one room in one of the College hostels. Mr. Roberts and Joseph are scintists, while Mr. John is a philosopher and I, a poor historian. Whenever the conversation turned upon our studies, Roberts and Joseph joined together and talked of nothing but $(a+b)^2$, spectrometer and things of the kind. John talked very little and sat apparently listening to the conversation; but if you afterwards ask him what he heard he would simply blink. I think that the reason for this stupidity is that while we go on talking, he muses on deep things which are far beyond our comprehension. But a strange report has got abroad (please don't spread it) that those who come to take up philosophy are those who tried their hands at sciences and histories in the Intermediate Class and afterwards gave them up for their own reasons. I alone remain to show the scientists that there are things in the world other than their science worth studying. But my 'battle of 1784 and treaty of Nowhere dissolved like sugar when 'x' and 'y' and H_2SO_4 came down in torrents.

My friends possessed a private laboratory. One or two half-broken cylindrical thin glass vessels, which they call test-tubes, some deep violet substance in a paper packet ticketted $KMnO_4$, a piece of thick rubber tube and a glass rod formed their laboratory. They took much pride in displaying these things in the room. One day when the laboratory attender was coming up the road which leads to the hostel, I saw my friends quickly closing the door and hiding the things behind the shelf. When the man went out of the hostel I saw one of them sending a sigh of relief and the other curling his lips in imitation of a smile. I never inquired into the cause for this panic, but a strange wind whispers in my ear "STOLEN".

" Well, Abraham", said Roberts one evening addressing me, "have you ever thought that a splinter which is lighted and

then put out can be rekindled ?" "Nonsense", I replied, "does this require any thought ? This must have been known to people who lived in remote ages, centuries and centuries before the birth of Christ, when Hongflang conquered the whole of China and unjted it under ....". These scientists never consented to be talked to and always rudely interrupted another man. "Robert did not mean that", said Joseph, "in the laboratory.........". They don't allow scientists even to talk to them. "In the laboratory", interrupted Robert, "we do it without the aid of fire! We can demonstrate it here." I thought this was a new discovery and that this would directly put an end to match industry. I beseeched them to show me the method and after extracting a promise from me 'to give a tea' they proceeded to perform an elaborate experiment.

They washed one test-tube and with the end of a towel tried to wipe off the water, when the broken apparatus crumbled to pieces. They took another and put into it some of the violet substance of which I told you before, then lighting a hurricane lantern without a chimney heated the test-tube. They then lighted a splinter, put out the flame and introduced it into the test-tube. "Look here", said Robert. I could see nothing, for the whole test-tube was black due to the smoke. "Did you see anything, John ?" I asked. The strange answer came from the philosopher "No; reality is only a mental construction". My friends did not take notice of this answer, but went on arguing vehemently to convince me that the splinter could be lighted again without fire. When all their arguments proved fruitless, they told me that I should assume it like that; "For", said they "there is no harm in assuming. We often do so. Our physics lecturer sometimes gets the value of 'g' as 2659.7 and yet asks us to assume it as 981" !!.

At another time we were talking about the great scientists. I suggested that Newton was one of the greatest scientists whom the world ever produced. They objected and said that their lecturer once said that Newton's Law of Gravitation is wrong. I then suggested the names of Galileo, Thomas Addison and Humphry Davy. They made me a fool and denied that these people had done anything at all for the advancement of science. And who can say nay to them ? Now I asked them whom they considered to be the greatest scientist who ever lived. "That

can be said easily", said Joseph. "We can leave out of consideration all the scientists who are no more living. Who knows what wonderful discoveries the living ones may yet make. In my estimation 'A Master of Arts' is the greatest living scientist."

At another time we talked about religion. I thought that my friends believed in the existence of God, since they used to go to the hostel prayers at least when the Principal paid his visits. But now they told me that matter occupies space and can be tested for its properties in the laboratory. No scientist has caught hold of God, put Him into a crucible, and heated Him over a Bunsen flame. So they concluded that there is no God. I told them that God is in our hearts. Then came a wonderful scientific deduction which I did not properly understand, and what I could gather from a multitude of technical terms, I have half forgotten. They said "God occupies no space and if our hearts contain God, our hearts are vacuums and the air outside will crush them into pieces." I have forgotten the rest of the argument, but their conclusion was that men are not broken-hearted because there is no God—just the reverse of my conception.

I don't like this sort of conversation very much and I don't think you do. I have to endure this for one whole year; but why should you? Though plenty of rooms are vacant the warden does not allow me a change to another room. But I have told my room-mates that the next time they talked such nonsense in my presence they would render themselves liable to a fine of not less than four annas.

T. K. C.

The following are extracts from a General Knowledge paper set recently.

Khedive ....a kind of cloth made in India.
Ryotwari was among the ryots as in Bardoli now—
Amœba......a woman character in one of Shakespear's plays.
Stalin is the French Tennis champion.
John Masefield...a general under the 1st Hanoverian King.
Dante......the great place were Mahatmaji etc.
Plutarch......a book written by Plato.
Aryabhata......a great Indian of ancient days after whom India is called Aryabhattam.
Mr. Micawber of David Copperfield......a great philosopher of the ancient civilized world.
Crane......is a place and there is a good book called Craneford.
Swan Song is a classical poem.
The following are attempts to bring in the words in brackets:—
When a small weight is put in the pan of a very sensitive balance there will be 'a flash in the pan'.
The Simon report may become a 'dog in the manger' when the R. T. C. begins.

N. E. HOSTEL.
1930-31.

Hostel Committee.	Mr. C. O. Korah.	*Secretary.*
	,, V. K. George.	Athletic Repre:
	,, K. O. Chandy.	*Treasurer.*
	,, T. I. Koshy.	Member in charge of [garden.
	,, C. R. Velayudhan Pillai.	,, Sanitation
	,, M. V. Eapen.	Librarian.

The office bearers of the year were elected early in the first term. The want of a garden had been felt from the beginning of the Hostel, and we are glad to mention that a beautiful garden

has been started this year. We take this opportunity to congratulate the member in charge for having executed this work splendidly.

Most of the office bearers of the various Athletic Clubs are members of the Hostel. We have come out victorious in almost all the Inter Hostel Matches and we hope to secure the trophy in connection with the Inter Hostel Tournaments.

One notable feature of the year is the organisation of a literary and debating society. Mr. M. Pylee the energetic secretary of the Association has spared no pains to make it a grand success. The present generation of the Hostel is very keen in keeping up the glorious traditions, and we are glad to note that "North East" is leading in basket ball, foot ball, volley etc.........in calculus, Chemistry, Physics, Indian History, Philosophy etc.........

We remain,

Members of the Hostel.

THE HOLLAND HOSTEL.

Wardens:— Mr. V. M. Itteyrah.
Mr. R. O. Hicks.
Mr. T. K. Chakkunny.

Secretary:— Mr. V. M. Abraham.

Committee Members:— " T. N. Narayana Pillai.
" K. Bhaskaran Thampan.
" C. I. John.
" P. M. Kurian.

Athletic Represntative:— " C. I. Cheru.

Canteen Representative:— "

This year life in this hostel is extremely delightful. Every member seriously understands the necessity of corporate life in an institution like this.

Mr. V. M. Itteyrah came back from Oxford at the beginning of the year. A pleasant function was held to welcome him to

our hostel. Mr. C. P. Mathew presided and the wardens of the other hostels graced the occasion with their presence.

Our garden is an object of envy to the other hostels. Flowers and fruits and beautiful plants growing in abundance on a commanding site look like a little paradise.

Though in some of the matches we played with the other hostels we had to yield the palm to them, we "tried our chance" and "played the game". But had there been an inter-hostel "Ducking Tournament" we would surely have carried out the prize.

All the members look happy. A few, perhaps, are cheerful because our hostel is the nearest to the messes and canteen! Neverthless, we take life "simply and cheerfully" and look forward to a year of unprecedented success.

T. K. C.

THE NEW HOSTEL.

The hostel committee for the year is constituted as follows

V. E. Mathai (Secretary).
John George (Athletic representative).
C. J. Paul (Treasurer)
K. I. Mathai (Librarian).
K. P. Padmanabha Menon (in charge of sanitation).
K. V. Mathew (in charge of garden).

In the very early part of the year there were several vacancies, but in the course of a few weeks most of them were filled up, though even now the hostel is not quite full. To our great satisfaction though our number is not considerably large still all the inmates are taking a keen interest in maintaining a happy and corporate hostel life.

We are not lacking in indoor and outdoor activities of various kinds. All the members of the hostel are taking sufficient interest in athletic activities. Our athletic representative

is very careful to encourage the indoor and outdoor games. Even during the wet weather of the first term we played a few matches and in most of them we were victorious.

A literary and debating society was started this year in our hostel for the first time. Mr. K. V. Mathew is the secretary of that society.

We are allowing our garden to be worked upon by nature. But recently seeing that Nature has taken undue advantage over our garden some of our industrious members interfered in the matter and now it is partly natural and partly artificial.

Our warden Mr. C. P. Mathew M. A. is living in his house close by and we are very careful not to disturb him. On account of his ill-health this term, Mr. T. B. Ninan M. A., the warden of Tagore Hostel has been associated with him for some time as a co-warden. But in their presence as well as in their absence the conduct of the hostel is so good that fines and such other punishments are practically unknown to most of us. Our respected prefects Messrs Thomas Varghese and T. B. Benjamin will bear witness to it.

The warden's room in this hostel is often used as a College guest room and Mr. and Mrs. Annet, Mr. Dewick, Mr. James, His Beatitude Moran Mar Busilios the Catholicos of the Malankara Syrian Church and others were some of our distinguished guests. Also Rev. L. W. Hooper is a frequent guest in our hostel.

Since our hostel is mostly composed of junior students, burning of mid-night oil and such other practices are not much prevalent. We are having games, study and sleep in right proportions and so complaints of diseases are practically unknown to us. This the secret of our health and happiness.

TAGORE HOSTEL.

Wardens	Mr.	T. B. Nainan.
	,,	George Jacob.
Prefect	,,	P. S. Vargis.
Committee	,,	K. V. Thomas. (Secretary)
	,,	P. Alexander. (Athletic representative)
	,,	V. M. Chakko (Treasurer).
	,,	N. Narayanan Nair (Librarian).
	,,	V. P. Thomas (Member in charge of medicine chest.)
	,,	T. T. Oonnoonney (,, of garden)

The hostel was this year also reserved mainly for the younger students of the Junior Intermediate Class. During the first term our hostel was almost full though four of them left us at the beginning of the second term including our former librarian Mr. A. V. Eapen. There were two general meetings and our hostel photo was taken a few days back.

Literary and Debating Society:- Our hostel literary and debating society was organised even at the beginning of the year and more than half a dozen ordinary meetings have been held till now. Most of our members took very keen interest in the activities of this society and all the meetings were very well attended. For all these our thanks are due to our young and enthusiastic secretary Mr. P. E. Philip.

Athletic Activities:- This year there had been a very good number of matches though in all of them we adopted the ideal of playing the game 'with our opponents and not against them'.

Other Events:- We celebrated the birthdays of both our wardens and also of Mr. P. A. George. Unique in the annals of the history of the Tagore Hostel stands out the excursion. The party of thirty six including our wardens went to Chalakuddi early in the morning on Saturday the 13th December and spent a day there and returned by dusk. Mr. C. K. Mathew, the youngest in our hostel (but for our 'microbe' A. V. Abraham) married quite recently. Beware of the Sarda Act 'Our K. V. Koshy had an accident of snake poisoning towards the beginning of this term. It was only a slight thing but was sufficient to make a sensation in the whole College that night.

It is with deep regret that we record the sad fate that befell our beloved C. K. John. He went home quite happy for the Onam holidays but did not return when the College re-opened

but only the news came that one of his eyes sustained a serious injury which disabled him from continuing his studies this year.

College notes and club notes will appear in the second issue of the magazine which will be a double number and which will appear in March.

HOW I CAME TO PAY MY DUES.

It is almost two o'clock in the afternoon. The first bell is gone; only a couple of minutes for the second bell. My friends, clad in white robes, are all hurrying up to the College. The bell strikes twice. The noisy hostel has become calm again. Dead silence prevails I hear distinctly the 'tick tack' of the hostel clock. I am alone in the easy-chair in my friend's room. Why? Alas! I am a defaulter. Seeing me thus, charming Nature appeals to my dejected spirit as she has never done before, intent upon revealing to me some of her great secrets.

The sun's brilliant rays penetrate into my room through the open window. The causarina spreads before my admiring gaze, its branches, intermingled with more distant jack and mango. The loose sheets of paper on the table are blown up gently by the cool, southern breeze. The distinctive and fragrant smell of Kuttan Nair's curry is widely diffused by the wind and it almost pierces my nose. An extensive grassy plot of land lies before me, reminding me of the paddy fields at home, the dried and thereby yellow portions of which look like ripened paddy which requires only reaping.

A parrot is busily building a nest while its mate sits upon a lower bough, with a feather in its beak and looks around, perhaps to ascertain whether their labours are overseen. With the same earnestness they take to their wings and return in almost no time with fresh twigs. The innocent crow that happens to go and sit near the nest is driven off by its owners.

Then I turned my eyes in the direction in which the fugitive crow flew. It finds its happy place upon the fertile back of Verghese-chatten's cow, that feeds upon the thickly growing grass, besides the hostel. The bulky appearance of the stomach, shows that she has been feeding upon it for days together. But she has not ceased to do so. Her rapidity of eating is intense and it seems that she will continue to feed here for ages to come. Kuttan Nair's cow is rather unhappy at coming into its way, only to be driven off.

The path traced by the industrious ants lies through this feeding ground. Like a military column, they go one after another carrying with them rice, far bigger than themselves which they have stolen from Appu Ayer's store room. I traced their path as far as I could see and found to my great surprise that it goes down into Hell. Are these ants the employers of the God of Hell, enjoined to rob Appu Ayer of his rice ?

I raised my head and saw the beautiful 'river gliding at its sweet will'. In the distant blue water a boat is being pulled up. The boatman is hard at his 'panka'. He pulls and pulls. He is not destined to take rest but the boat becomes an easy prey for the current.

The College bell strikes thrice. An hour gone. The parrot is busy at its nest. The cow is still eating. The ants have not ceased to do their work and the boatman is hard at his panka but what am I doing ? Where are my friends ? Am I an idle rogue ? If not, what am I ? Are not the lectures going on ? Yes. Neither the parrot, the cow, the ant nor my fellow being are wasting their time. Then why should I ? No. I must go to the class.

I stood up at once. Locked the room and placed the key on the ledge and straightway went to the anchel office and asked for money orders. The anchel master answered "It is some two days since you have had one M. O. Though it is against the College rule to pay it before 4 o'clock, it being Oommensar, I shall do it now. Come in".

I went in, got the money and paid him four annas which I thought he rightly deserved for breaking the College rule and directly took the money to the bursar's clerk and paid the dues. He handed over to me a piece of paper the size of a quarter of a full sheet which he called 'the receipt' and into which I never troubled myself and directed me to take it over to the Librarian's clerk. I obeyed him to the very letter and then he in his turn asked me to go to the class lest I should loose the attendance for the day.

The bell strikes four. I see an active world around me. The classes are dispersed. Students, forming themselves in groups of four and five and some others alone, are all going to the hostel. They are all full of mirth and jollity and who is it that laughs the loudest among them but the old defaulter! He returns to the very room he has quitted an hour ago, but not in the old spirit and glanced out at the window. He sees the parrots building their nest, the cow eating, the ants at their work and they, in the place of the old idle fellow, find a happy child of Nature, determined to work and work.

By a Second Class Defaulter.

കപടവേദാന്തികൾ

കെ. വി. (കോട്ടയം)

ഈലോകംമിഥ്യയെന്നാംപലവഴിയുളവാംസൌഖ്യദുഃഖങ്ങളെല്ലാ-
മാലോചിച്ചിട്ടിതിൽക്ഷണംകൊണ്ടുടലിനെയുമുടൻനഷ്ടമാക്കീടൊലാനാം
സാലോക്യം,മോക്ഷമെന്നീപ്പരമശിവപദംമാത്രമേസത്യമെന്നാം
മാലോകർക്കോതിനിത്യംകപടമതികളീഭൂവിലൊട്ടല്ലനാട്ടിൽ.

ഭാരംവാരിധരിച്ചുംസരസരവമഹോഹോമമന്ത്രംജപിച്ചും
സാരംതാനെന്നുരച്ചുംരജനിയിലനിശംകൈവരാൻസഞ്ചരിച്ചും
പാരംധ്യാനംനടിച്ചുംതരുണികൾനടുവിൽസൈരവാസംഭജിച്ചും
നേരംപോക്കാക്കുമക്കുടിലമതികളെക്കാണുകിൽതല്ലിടേണം.

ആഹാരലോഭമില്ലാ,പുനരപിനിശയിൽപ്പോലുമേനിദ്രയില്ലാ-
മോഹാവേശംനിമിത്തം,ചപലതവെളിവിൽകാട്ടുകില്ലില്ലസത്യം.
“സോഹംബ്രഹ്മാദിസേവ്യംപദമുപരിചരണംനിത്യ”മിത്യാദിചൊല്ലി
ദേഹംരക്ഷിച്ചുപാർക്കുംകപടമതികളെക്കാണുകിൽതല്ലിടേണം.

ആകാരംകൊണ്ടുലോകർക്കകമതിലൊരുപേരാദരംഹോ!വളർത്തി
പാകാരിത്യപ്പദത്താർശരണമിതിജപംകൊണ്ടുമൌനംഭജിച്ചും
പാകംപോൽധൂമസേവയ്ക്കൊരുകുറവുവരുത്താതെ'കഞ്ചാ'വടിച്ചും
ലോകംതട്ടിപ്പിൽമുക്കുംകപടമതികളെക്കാണുകിൽതല്ലിടേണം.

ദ്വേഷംമാറിച്ചിരിച്ചിട്ടവരിവർ'ഹരിനാരായണാനന്ദശാന്ത'നെന്നി
വേഷംകെട്ടിച്ചിരിച്ചുനരപതിമുതലങ്ങേവരെയുംചതിച്ചും
മാഷംമാത്രംഭുജിച്ചും,മനസിജശരനൈക്കൊണ്ടുപാരംപുളച്ചും
യോഷാസംഗംകൊതിച്ചുംകപടമതികളെനിങ്ങൾലോകംകുടിച്ചു.

കവിധർമ്മം

(ഒരു വിദ്യാർത്ഥി)

ലോകത്തിലെ സുന്ദരഗംഭീരങ്ങളായ വസ്തുസംഭവാദികളെ വീക്ഷണംചെയ്യുമ്പോൾ തന്റെ മനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങൾ രസാത്മകങ്ങളായ വാക്യങ്ങളിൽ സഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാദകരമാംവണ്ണം പ്രതിപാദിക്കയാകുന്നു കവിയുടെ ധർമ്മം. പരിസരങ്ങളിൽ കാണുന്ന പല രമണീയകാഴ്ചകളുടേയും ഒരു ബാഹ്യമായ ഒരു സ്വരൂപം മാത്രമേ സൂക്ഷ്മാവലോകനശക്തിയില്ലാത്ത നമുക്കു ദർശനസാദ്ധ്യമായിത്തീരുന്നുള്ളു. അതിനാൽ അവയിൽനിന്നു ലഭിക്കാവുന്ന ആനന്ദം മുഴുവൻ അനുഭവസാദ്ധ്യമായില്ലെന്നു വരുന്നു. കവികളോ! പ്രകൃതിയുടെ സൂക്ഷ്മവീക്ഷകർ, പരിസരാനുകരണവിദഗ്ദ്ധർ. അവരുടെ സൂക്ഷ്മാവലോകനത്തിനു് അടിമപ്പെടുമ്പോൾ നമ്മളാൽ നിസ്സാരമെന്നും നിരാഹ്ലാദകരമെന്നും ഗണിച്ചു തള്ളപ്പെടുന്ന വസ്തുക്കൾപോലും അവയിൽ അന്തർലീനമായ അമൂല്യതത്വങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായിട്ടു കാണാം. അപ്പോൾ മനുഷ്യജീവിതനിരൂപണം മുഴുവൻ, അചേതനമായി കിടക്കുന്ന ഒരു "പുഷ്പ"ത്തിലോ കാലപ്പഴക്കത്താൽ ത്യാജ്യകോടിയിൽ അകപ്പെട്ട ഒരു ഉപധാനത്തിന്റെ താല്ക്കാലികസ്ഥിതിയിലോ കണ്ടുവെന്നു വരുന്നു. ഇവയെല്ലാം കവിയുടെ കല്പനാശക്തിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതാണു്.

സൂക്ഷ്മവീക്ഷണത്തിന്റെ ഫലമായി കവിഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങളെ കവിതാരൂപത്തിലാക്കി, വായനക്കാരെ ആനന്ദിപ്പിക്കുകയാകുന്നു കവിചെയ്യുന്നതു്. വേടനാൽ കൊല്ലപ്പെട്ട ചക്രവാകത്തിന്റെ ഇണപ്പക്ഷിയുടെ വ്യാകുലാവസ്ഥയെ കണ്ടപ്പോൾ ആദികവിയായ വാല്മീകിയുടെ വിവിക്തവും പരിശുദ്ധവുമായ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നും ഇപ്രകാരമാണു് കവിതാസരിത്തു് പ്രവഹിച്ചതു്.

"മാനിഷാദപ്രതിഷ്ഠാന്ത്വ-
മഗമശ്ശാശ്വതീസ്സമാഃ
യൽക്രൗഞ്ചമിഥുനാദേക-
മവധീഃകാമമോഹിതഃ,"

"അപഗതമലയായ കവിഹൃദയത്തിൽ" നിന്നാത്രേ ശരിയായ കവിത പ്രവഹിക്കുന്നതു്.

ആംഗലകവികളിൽവച്ചു പ്രകൃതിവർണ്ണനയിൽ അനിതരസാധാരണമായ പാടവം പ്രദർശിപ്പിച്ച 'വേഡ്സ്‌വർത്ത്' (Wordsworth) എന്ന കവി ഒരുമഴവില്ലു് കണ്ടപ്പോൾ അതിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങിനെപറയുന്നു.

"My heart leaps up when I behold;
A rainbow in the Sky!!

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം എത്രമാത്രം ആനന്ദമയമായിരുന്നു എന്ന് നമുക്ക് ഊഹിക്കത്തക്കതാണ്. child is the father of mau എന്നു തുടങ്ങിയ പല തത്വങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു.

കൊയ്ത്തും കഴിഞ്ഞു കററയുമായി വരുന്ന വരവിനെ കണ്ടിട്ട് ഒരു കവി പറയുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്.

"മുട്ടിപ്പാതെത്താതൊരുമുണ്ടു കൊണ്ടു, മുടിയും ചൂടീട്ടവൻ കററയും,
ചൂടി കൊണ്ടരിവാൾ പുറത്ത് തിരുകി പ്രാഞ്ചിക്കതെച്ചങ്ങിനെ
നാടൻകച്ചയുടുത്ത് മേനിമുഴുവൻ ചേറും പുരണ്ടിപ്പൊഴി-
പ്പാടത്തുന്നു വരുന്നതിൻ വരവു കണ്ടേറെ കൊതിക്കുന്നു ഞാൻ."

ഈ വിധം കവികൾക്ക് കവിതാകാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള പല കാഴ്ചകളും നമ്മളും കണ്ടിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇപ്രകാരം ഒരു വിചാരധാര ഉണ്ടായി എന്നു വരികയില്ല. ഇതിൽ നിന്നുതന്നെ കവികൾ സൂക്ഷ്മവീക്ഷകന്മാരാണെന്നും, അവരുടെ കല്പനാശക്തി നമ്മുടേതിൽ നിന്നും വളരെ ഭിന്നമാണെന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

മദ്ധ്യഏഷ്യാ നിവാസികളായ ആര്യന്മാർ ഇന്ത്യയിൽ വന്നു താമസം തുടങ്ങിയശേഷം പരിസരരമണീയത അവരിൽ കവിതാവാസനയുണ്ടായിരുന്നവരെ ബലാൽ ആകർഷിക്കയും അവരുടെ ഹൃദയവികാരങ്ങളെ ജനസമുദായത്തിനു കൃത്യാകൃത്യോപദേശം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടു കൂടി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കവിതകളാണത്രെ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ വേദാദികളും ബന്ധസമേതങ്ങളായ പുരാണേതിഹാസങ്ങളും. തദ്വാരാ കവിധർമ്മം ശരിയായി നിർവഹിക്കുന്നതിനു പ്രാപ്തന്മാരായി.

പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിഫലനമാണു കവിതയിൽ കാണുന്നത് എന്നുള്ള പൊതുവേയുള്ള ഒരഭിപ്രായമാണ്. മാംസചക്ഷുസ്സുകൾക്ക് അഗോചരങ്ങളായ അണുക്കൾ പോലും, ഭൂതക്കണ്ണാടിയിൽ എങ്ങിനെ വലുതായി കാണുന്നുവോ അതുപോലെ തന്നെ കവിതയിൽ, പ്രകൃതിയിലെ സൂക്ഷ്മസംഭവങ്ങൾ പോലും വലുതായ തത്വനികേതനമോ ജ്ഞാനനികേതനമോ ആയി ഭവിക്കുന്നു. ഉന്മേഷമായ പ്രതിഭാശക്തിയുടെ ഇരിപ്പിടമായ കവിഹൃദയത്തിൽ നിന്നു അനർഗ്ഗളമായി പ്രവഹിക്കുന്ന കവിതാസരിത്ത്, വായനക്കാർക്ക് ശാശ്വതമായ ആനന്ദതോയമാകുന്നു. ആനന്ദം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു ആനന്ദാസ്വാദ്യമാക്കി തീർക്കുന്നതു കവിയുടെ ചുമതലയാകുന്നു. ആസ്വാദനത്തിനു ആനുകൂല്യബുദ്ധിയോടു കൂടിയവർ സഹൃദയരും,

ഉല്പാദനം ചെയ്യുന്നതു ഗദ്യകാരന്മാരുമാകുന്നു.

കവിതാരീതി സരളലളിതവും, മാധുര്യൌജസ്സാദികളാൽ സമ്മിശ്രവും ചമൽക്കാരപ്രദായകവുമായിരുന്നാൽ അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തത്വങ്ങളിൽ വായനക്കാരുടെ മനസ്സ്, അവർ അറിയാതെ തന്നെ ലയിക്കുവാൻ ഇടയുള്ളതും സന്ദർഭാനുസാരമായി ഭാവനാശക്തിയോടുകൂടി സഞ്ചാരമനം സഞ്ചരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട അറിവു കിട്ടുകയും, അതുവഴി കൃത്യാകൃത്യോപദേശം എന്ന കവിധർമ്മം നിർവഹിക്കുന്നതിനും സാധിക്കുന്നു.

പ്രപഞ്ചവ്യവഹാരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു ക്ഷുബ്ധവും തപ്തവുമായ വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തെ ശാന്തവും ശീതളവുമാക്കുന്നതിനു കവിതാദ്വാരാ സാധിക്കുന്നതാണ്. കവിയുടെ തൂലികയ്ക്കു, എവിടേയും പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു തന്മയത്വം വരുത്തുന്നതിനും മനശ്ശാസ്ത്ര സംബന്ധമായ നിയമങ്ങളിൽനിന്നും സ്വഭാവവൈകല്യം വരാതിരിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുന്ന അവന്റെ ഹൃദയം സമാധിസ്ഥിതനായ യമിയുടേതിനൊപ്പമാകുന്നു.

ലൌകികമായോ ആത്മീയമായോ ഉള്ള ശരിയായ തത്വങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന കവിതകളിൽ മാത്രമേ കവിധർമ്മസത്വപൌഷ്കല്യം പ്രസ്ഫുടമായി കാണുകയുള്ളു. കവിതയെ സുന്ദരവും ഉൽകൃഷ്ടതരവുമാക്കുന്നതു് പ്രയോജനത്വമാകകൊണ്ടു് സാരഗർഭമല്ലാത്ത കവിതാപ്രണേതാക്കൾക്കു കവിധർമ്മം ശരിയായി നിർവഹിക്കുന്നതിനു സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. താൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ ശക്തിയും പ്രകൃതിയിലുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സ്വരൂപസ്വഭാവാദികളും മററും കവി ശരിയായി അറിയണം. കവിയുടെ കല്പനാശക്തിയേയും പ്രതിഭാവിലാസാദികളേയും ആശ്രയിച്ചാണു് കവിധർമ്മം സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. കവിധർമ്മനിർവ്വഹണപടുക്കളായ കവികൾ ഉജ്ജ്വലതാരങ്ങളായി സാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ പ്രശോഭിക്കുമാറാകട്ടെ!!

ഉമ

(വി. കെ. നാരായണപിള്ള.)

താതാദിബന്ധുജനസമ്മതമോടെ; നാഗേ-
ന്ദ്രാത്മജാ ശംഭുപരിബാധിതയായിതാനും.
ഹാ, താമസിപ്പതിനിനിയെന്തിനിഹോ! വിവാഹ-
മേതാകിലും മറയൊടൊത്തു നടത്തുകില്ലീ?

൧

പൊൻപട്ടുതോററപ്പൂമേനിയെഴുന്നനീയെൻ
സമ്പത്തുകണ്ടുമിഴിമങ്ങിയടുത്തതല്ല.
നിൻപാദതന്നിപ്പൊടിയിൽ വീണതുലഞ്ഞ വൃക്ഷ-
ക്കൊമ്പത്തുപൂത്തമലരെന്നറിയായ്കയല്ല. ൨

തേനാർന്നചാരുമലരേ! തവകാന്തിയല്ലി-
ത്തേനായവണ്ടിനെയിണക്കിമയക്കിനിന്നാൽ
മാനാധികോത്തമസുഗന്ധമിതൊന്നുമാത്രം
ലീനാശനാക്കിയിവനെ, ശ്ശിവനാണ, സത്യം ൩

കററക്കരിങ്കുഴലിയെങ്കിലുമെന്തുലേപാ
തെററാതെടുത്തുചയത്തിൽത്തവടിവ്യരാഗം
ചെററല്ലെള്ളിക്കുടിലിലിന്നേപ്പൂമേടയാക്കി
മാററട്ടെയെന്തിവനുമററൊരു ചാരിതാർത്ഥ്യം? ൪

ഏവംമഹാപ്രണയശീതളകോമളശ്രീ-
ഭാവംപെട്ടരമണഭാഷണമാധ്വിവാതം
ആവല്ലരിക്കുമൊരു ചില്ലകളിൽപ്പതിക്കെ-
ത്തൂവക്ത്രതാമര വികസിച്ചിതു തെല്ലുകൂടി. ൫

ത്തുമഞ്ജുളത്തളിരിണക്കൈചേർത്തണച്ചുമെന്നോ-
ട്ടാമന്ദമൊന്നുനതമായ്, മിഴിബന്ധമുപിന്നി,
വ്യോമസ്ഥലത്തെയതിപാവന മാക്കിടുംമാ-
റീമഞ്ജുളാംഗി മനോഹരമുത്തരിച്ചു:— ൬

"പ്രാണാധിനായക! ഭവൽപ്രണയാർദ്രനേത്ര-
ക്കോണാന്തവിന്നുതനിയുമൊത്തമതാമഹോ",
കാണായ്കയാലെയവിടുന്ന, മിദംവിചാരി-
ച്ചാണാത്മവല്ലഭ! ദിനങ്ങൾകഴിച്ചതീ ഞാൻ." ൭

ഹൃന്നാഥനേതുവിധമാണുമനോഹരം, ഞാ-
നെന്നാളുമപ്പടിനടപ്പതിനോർത്തുകൊള്ളാം.
എന്നാത്മപുത്രമഹിതമഹിതമാണെനിക്ക്
തിന്നാൾമുതല്ലിതറിയിപ്പതു ഞാൻ മഹാത്മൻ! ൮

നാലഞ്ചുനാളുകൾ കഴിഞ്ഞതു, നിസ്സർഗ്ഗരമ്യ-
ശീലാതിരേകധനമാളുമൊരപ്പുമാനെ
ത്തു, ലാള്യഗാത്രി നിജബന്ധുജനാവലിയാ- ൯
ശ്രീലാതിലാഷമോടു വല്ലഭനായ് വരിച്ചു.

ചെന്താമരാക്ഷിയഥ നിസ്തുലഭക്തിപൂർവ്വം
തൻതാതമാതൃപദതാരുകളന്നു കൂപ്പി,
കാന്താലയം പ്രതി സഭർത്തൃകയായ് ഗമിക്കെ,
ച്ചിന്താപരമ്പരപൊങ്ങുവതൊട്ടിയില്ല!! ൬൦

മുള്ളുംപരന്നുമുനകൂർത്തുപരുത്തകൂറ്റൻ
കല്ലുംനിറഞ്ഞവഴിയേയവർയാത്രചെയ്കെ,
അല്ലാതൊഴുംകഴലിസങ്കടമോതിയില്ല,
തെല്ലും; പ്രിയന്റെപരിചര്യകൾചെയ്തുപോന്നു. ൬൧

സാമ്യംവിനാസുരപഥത്തിലുയർന്നുകാണും
ഹർമ്മ്യങ്ങളുന്നതിയെഴും മണിഗോപുരങ്ങൾ,
രമ്യങ്ങളാമിതരവസ്തുചയങ്ങളൊന്നും
കാമ്യങ്ങളായ്കരുതിയില്ലവൾതെല്ലുപോലും. ൬൨

നീലാംബുജാക്ഷിനിജവല്ലഭപാദപാത
ശ്രീലാളിതച്ചെറുവെളിക്കടിൽമെന്നുപാറാൻ
സ്ഥൂലാശയാനടതുടർന്നു; മരന്ദവാണീ-
മാലാമണിസ്മിതരമിന്തകൾ വന്നതില്ല. ൬൩

പാലുംതൊഴുന്നൊരാഴിവല്ലഭനേത്തുടർന്നു
നാലഞ്ചുനാൾവഴിനടന്നവളെത്തൊടുക്കം
ചേലഞ്ചിടുന്നമണിമന്ദിരമൊന്നുകണ്ണി-
ന്നാലക്ഷ്യമായ്കമനിയൊന്നുപകച്ചുനിന്നു. ൬൪

മന്നാളുവോരുടെമഹിതാലയമാണുകാൺമ-
തെന്നാകൃഷ്വപകാരി പകച്ചുനിൽക്കെ
അന്നാകുലുല്യനിലയത്തിനകത്തുനിന്നും
വന്നാവധൂവരരെയാളുകൾ സ്വീകരിച്ചു. ൬൫

മത്യന്തരത്തിലതിഭക്തിയൊടത്രനിൽക്കും
ഭൃത്യർക്കുപോവതിനനുജ്ഞകൊടുത്തശേഷം
രീത്യന്തരങ്ങളിവകണ്ടുവിരണ്ടതന്റെ
പ്രത്യക്ഷദേവിയൊടുമാപതിയേവമോതി:— ൬൬

എന്നോമലേ! ഭവതിനേടിയഭർത്തൃഗേഹ-
മിന്നോളമോർത്തവിധമത്രദരിദ്രമല്ല,
നിന്നോടുഞാനിതുവരെപ്പൊളിയോതി,യെന്റെ
പൊന്നോമനക്കതൊന്നുപൊറുക്കയില്ലേ? ൬൭

നാൽപാദദാസനൊരുത്തനിലല്ല, പൂമാ-
തമ്പാൻപോററുമൊരുസൽപ്രഭുവംശ്യനത്രേ
വമ്പാളുമീയുതുലശേഷവുമിന്നതോർത്തേൻ
പൈമ്പാലുതോരുമൊഴിയെയൊരുദിച്ചുകൊൾക. ൮൮

പൊന്നിൽക്കൊതിച്ചുപുറകേയണയുന്നകള്ള-
ക്കണ്ണാൽക്കയോക്ഷികടെകൈയിലകപ്പെടാത്താൻ
മുൻനിശ്ചയപ്പടിയെട്ടാതുമാത്രമന്നി-
ക്കന്നാത്തരം, കാമനികൈതവമൊട്ടുമില്ല. ൮൯

ചൊല്ലാർന്നതന്റെ കണവർകളിലൊട്ടിലേവ-
മുല്ലാസപൂർവ്വമുരചെയ്തുകേട്ടനില്ലേ,
മല്ലായതാക്ഷിയുടെ മഞ്ജുളഫാലദേശം
നല്ലാതെവേർത്തു, കവിളാകെ വിളർത്തുവാടി. ൯൦

അമ്മാൻകിശോരമിഴിയെക്കനിവോടുതാങ്ങി
സ്സമ്മാന്യനായപ്രഭുനന്ദനനാദരിച്ചിട്ടും
അമ്മാതിരിസ്സുമധുരോക്തികളൊന്നുമപ്പോൾ
തന്മാനസവ്യസനശാന്തിവരുത്തിയില്ല. ൯൧

ആവാസരംമുതലവൾക്കുധരിത്രിയേതോ
പേവാച്ചുപാഴ്ചുടലയെന്നറിവായി പക്ഷേ
ജീവാധിനായകനെയോർത്തു വരാംഗി ഭൂവോ-
കാവാസഖേദമൊരുമട്ടുസഹിച്ചുവാണു. ൯൨

ഏതാനുമാണ്ടുകൾകഴിഞ്ഞൊരുപൈതലിന്നു
മാതാവുമായി; പരിശുദ്ധിയടഞ്ഞുപ്രൗഢി
പൂതാശയയ്ക്കുടൽചടച്ചുപടച്ചോട്ടക്കം
വീതാശമാണരുകഥയെന്നുധരിച്ചുകാന്തൻ. ൯൩

അന്നാളൊരിക്കലൊരുസന്ധ്യയിലന്നതാംഗി
തന്നാളിമാരെയകലത്തിലയച്ചുശേഷം
വന്നാളുവോരഴലിലാണ്ടരികത്തിരിക്കും
തന്നാഥനോട്ടുമതിയിവിധമോതിമന്ദം. ൯൪

ജീവാധിനായക! ഭവൽപദപത്മയുഗ്മം
സേവാസുഖൗഷധമഹാസുധയാസ്വദിപ്പാൻ
ഈവാസരാവസിതമാംസുഖവേളയോളം
ഭൂവാസമാർന്നു ചരിതാർത്ഥതനേടിനേൻ ഞാൻ. ൯൫

മാനംവിനാമനുജരേതിനുവേണ്ടിയാത്മ-
ശോണംപൊഴിപ്പു ധനമാത്രഭാഗ്യമൊന്നിൽ
ഈനമ്മമാംതമ്മിലനുരക്തകളൊപ്പമുണ്ടു
ഞാനങ്ങയേപ്രണയഭാജനമായ് വരിച്ചു. ൨൬

എന്നാലെനിയ്ക്കുമഭിരമ്യമതാത്മവൃത്ത-
മെന്നാദ്യമായറിയുവാനിടവന്നതെന്നോ?–
എൻനാഥനെൻതണലിലോറിയഭാഗ്യഭാര-
മെന്നാണുമാന്തരതളത്തിനിലന്നുവീഴ്ത്തി? ൨൭

ഞാനാദരത്തൊടുവളർത്തിയരാഗപത്മ-
മന്നാളുതൊട്ടിതൾകൊഴിഞ്ഞുകൊഴിഞ്ഞിദാനീം
ഹാ; നാഥനോടുയരുമുത്തമഭക്തിയാമ-
നൃനാഭമേന്നുമളികർണ്ണികമാത്രമായി!! ൨൮

ദാരിദ്ര്യഘോരമരുഭൂവിൽവളർന്നഞാനാ-
യോരീവാടംചെടിപുറാപിഴുതെൻറകാന്തൻ
ഭൂരിപ്രശീതമലർവാടിയിൽവച്ചുവെള്ളം
കോരിച്ചിരംപരിചരിച്ചതുമൗഢ്യമല്ലി? ൨൯

വാത്സല്യംസഹനശീലസുധീരമേന്തി-
ദ്ദാരിദ്ര്യമാമിരുളൊഴിച്ചിവൾപോയിടുമ്പോൾ
ചാരത്തൊളിച്ചമരുവീടിനഭാഗ്യഭ്രാന്തം
നേരിട്ടടുത്തു; ഭയമന്നുതളർന്നുവീണേൻ. ൩൦

എന്നാകിലുംപ്രിയനുവേണ്ടിമദീയജന്മ-
മിന്നാൾവരെത്തുടരുവാനിടയാകമൂലം,
വിൺനാടണഞ്ഞിടുവതിന്നവകാശമേതാ-
ണ്ടന്നാത്മശാരികചിരാദിഹനേടിയല്ലോ. ൩൧

എൻപത്മനേത്ര! തവജീവിതനാടകത്തിൻ
ദാമ്പത്യരംഗമിതമംഗലപൂർണ്ണമായി.
വൻപങ്കമാർന്നമമസ്മൃതിമേലിലങ്ങേ—
സ്സമ്പന്നജന്മമഴലാക്കരുതെന്നപേക്ഷ. ൩൨

നല്ലാരിൽമൗലിയുടെനാവുകുഴഞ്ഞു; പൂമെയ്
വല്ലാതെയൊന്നുവിറയാർന്നുതളർന്നടങ്ങി.
എല്ലാമിനിപ്പറവതെന്തിനു; കൂട്ടുകൈവി-
ട്ടുല്ലാസപൂർണ്ണമൊരുശാരികപോയ്മറഞ്ഞു! ൩൩

പൂനിലാവിൽ

ഇ. മാധവൻ നായർ I Class.

മാനസിംഹരാജാ തന്നെത്താൻ ചിന്തിക്കുന്നു.

"മാനസിംഹാ! അങ്ങയുടെ ഭാഗ്യനക്ഷത്രം ഇതാ ഉദിച്ചുപൊങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ പ്രതാപപ്രഭാവങ്ങൾ ലോകമൊട്ടുക്ക വിഖ്യാതമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന കാലമാണിതു്. ബംഗാൾ മുതൽ കാബൂൾ വരെ അങ്ങയുടെ ഖഡ്ഗം വിജയരക്തത്തെ ചിന്തി ചിന്തിക്കഴിഞ്ഞു. മുഗൾ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വിഖ്യാതമായ നിലയ്ക്കു അങ്ങ് ആധാരമായി. താതിന്റെ സകലശ്രേയസ്സിനും നിദാനം അങ്ങുതന്നെ. അങ്ങയുടെമുമ്പിൽ ചക്രവർത്തി പോലും വിറപൂണ്ടു പകച്ചുനിന്നുപോകുന്നു. എന്തിന് അങ്ങുതന്നെ ഭാരതീയജനാവലിയുടെ ഹൃദയവേദിയിൽ ആരോഹണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ അധികമായി അങ്ങു എന്താഗ്രഹിക്കുന്നു. അങ്ങു എല്ലാതന്നെ ആവശ്യപ്പെടട്ടെ. ഹാ! ആ കഠോരമായവാക്ക്! എന്റെ ആഗ്രഹം! അവ ഇപ്പോഴും നിരവധി തന്നെ. എന്റെ ആഗ്രഹം. കഷ്ടം ഹൃദയത്തിൽ സമാധാന സമീരണൻ സങ്കല്പശക്തിക്കുകൂടി വിട്ടുതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും ഇതാ! അങ്ങയെ മാലോകർ പരിഹസിക്കുന്നു മുകില വംശജകന്നു നിന്റെ സഹോദരിയെ ദാനം ചെയ്യുന്നതിൽ അവരിതാ മുക്തകണ്ഠം അപഹാസഗാനം ചെയ്യുന്നു. പ്രതാപൻ! പ്രതാപൻ!! നിന്റെ അഹങ്കാരകോലാഹലം ഒരു ദിനം നിലവറക്കുണ്ടിലെ ഏകനെൻമണിയെന്നപോൽ നിലച്ചുപോകും. അങ്ങയുടെവിശ്വവിഖ്യാതമായകീർത്തി ഭാസ്കരബിംബത്തെ നീ, രാഹുവെന്നപോൽ ഗ്രസിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതിനു അനിതമായ കളങ്കത്തെ നീ ജനിപ്പിച്ചു. അപഹാസാപമാനത്തിൽ നീ അങ്ങയെ അടിമലത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അതേ നീയും നിന്നുകൊണ്ട് ക്ഷ അതിനൊരിക്കൽ ഈശ്വരുള്ളവന്റെ മുമ്പിൽ കൈകൂപ്പി ... പോട്ടെ. ആരാണു ആ വരുന്നതു. ആ മായാചന്ദ്രം ഓതാതിരിക്കയില്ലതന്നെ. പോട്ടെ. ആ പെൺമണി ഏതാണു."

തങ്ങളോർത്തതുപോൽ ഉള്ള കണ്ടുനാളത്തെ അല്പമൊന്നു കനിച്ചു മന്ദാമന്ദം ലീലാലോലുപമാനസക്കു രാമാകരന്ദത്തെ ചൊരിഞ്ഞുള്ള മത്തേഭനടയോടെ സമീപിക്കുന്ന അവാം ആരുതന്നെയാവോ! ഉജ്ജ്വലരോഹണങ്ങളായ കവിൾത്തടങ്ങൾ സ്വായത്തമായ പാടലനിറത്തോടു, അത്യന്തമായ ഉള്ളത്താലെന്നവണ്ണം അരുണവർണ്ണം പൂണ്ടു, പാവം! ദയനീയമായിരിക്കുന്നു. മാനസിംഹസിംഹനെ കണ്ടമാത്രയിൽ അവളുടെ നീലനീളനയനങ്ങളിൽ പെട്ടെന്നു ഹൃദയകവാടം ഭേദിച്ചുകൊണ്ടു ചുടുനീരയരുകയും പ്രാതഃകാലത്തു ഇളംതളിരുകളിൽ തിളങ്ങി വിളങ്ങുന്ന വികസിതമായ ചെന്താമരയുടെ

ഹിമകണമെന്നപോൽ അവളുടെ കപോലതടങ്ങളിലുരുണ്ടു്, അന്തർഭാഗത്തിലേക്കുള്ള ബാഷ്പകണങ്ങളുടെ ഗതിയും മാനസിംഹന്റെ ഹൃദയദീപത്തെ ആപൽശങ്കയോടെ ആളിക്കത്തിച്ചു.

"അവൾ എന്നെ സമീപിക്കയാണോ എന്തു! ഹാ! അല്ലാ. ആ മോഹനമൂർത്തി അവിടെത്തന്നെ നിന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആരിവൾ?"

മനോദുഃഖത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമായിട്ടത്രേ അവൾ മാനസിംഹനു ദൃശ്യമായതു്. അവളുടെ അനിതരസാധാരണമായ മോഹനസൌന്ദര്യത്തെ ആ ദുഃഖഭാരഭാവം ശതഗുണീഭവിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ടു്.

"അടുത്തുവരൂ. കുട്ടീ. എന്തിനു ഭയപ്പെട്ടു പകച്ചു നോക്കുന്നു. ഞാൻ രാജപുത്രനായ മാനസിംഹനത്രേ. സ്ത്രീവർഗ്ഗത്തെ മാനിക്കുവാൻ രാജപുത്രൻ നല്ലവണ്ണം പരിശീലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു; കുട്ടീ! ഞാൻ പറയണമോ!

"ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടുവോ! അതുവെറും വ്യാജം തന്നെ"

മാനസിംഹന്റെ പുരികക്കൊടി വിറപൂണ്ടു "എന്തു്! ധാർഷ്ട്യമുള്ള പെണ്ണേ! മാനസിംഹൻ വ്യാജം പറഞ്ഞുവെന്നു ശബ്ദിക്കുന്ന ആ പെണ്ണു നീ തന്നെയോ."

"അതില്ല! പരിതാപകരമത്രേ മാനസിംഹന്റെ നില".

"എടീ പൈതലായ നീയോ ഭാരതസാമ്രാജ്യം മുഴുവനും കിടുകിടവിറപ്പിക്കുന്ന മാനസിംഹനെ മര്യാദ പഠിപ്പിക്കുന്നവൾ. നിന്റെ ധീരതയിൽ ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടുപോകുന്നു നിന്റെ നല്ലകാലം- എടീ ഏതുവിധത്തിലും നീ രക്ഷിത തന്നെ. മാനസിംഹരാജന്റെ ഖഡ്ഗം പെൺകുലത്തിന്റെ രക്തചൊരിച്ചിലിനാൽ മ്ലാനപ്പെടുന്നതല്ലാ."

"എന്തു! ഒരു സഹോദരന്റെ രക്തം അതിലും നികൃഷ്ടമെന്നോ അങ്ങയുടെ ഖഡ്ഗരാക്ഷസൻ ആ രക്തപാനത്തിൽ ഇനിയും കൊതിപൂണ്ടു സന്തൃപ്തനായിട്ടില്ലാത്തതെന്തു്! കഷ്ടം"

"പഴങ്കഥയൊന്നും കേൾക്കണ്ടാ. സുന്ദരിയായ യക്ഷീ!"

"ഒരിക്കലുമല്ലാ അങ്ങയുടെ വംശജസോദരരായ രജപുത്രരോടു അങ്ങ അങ്ങയുടെ ഖഡ്ഗം എത്ര തവണ ഉയർത്തിയിരിക്കുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ ആരാധനാപാത്രമായി ധീരവീരനായി രാജപുത്രമകുടരത്നമായിരിക്കുന്ന പ്രതാപനു എതിരായി അങ്ങു മാംസഭുക്കുകളായ മുകിലഗണത്തിനു സഹായിയായിട്ടല്ലേ പെരുമാറിയതു! പെരുമാറുന്നതു്.

"ആ നശിച്ച നാമധേയം നമുക്കു കേൾക്കേണ്ടാ! എന്തു! നിന്റെ വാഗ്

ത്തെപ്പോലും ഞാൻ വിസ്മരിച്ചേക്കാം."

"അതിൽ ഒട്ടും ആശ്ചര്യമില്ല" "മാതൃഹത്യ ചെയ്ത ഒരു പരമദുഷ്ടന്നു ഒരു സ്ത്രീയുടെ ജീവനാം തീർച്ചയായും വിലയുള്ളതല്ലാ"

"നിർത്തു"! നിർത്തു"! നിന്റെ പ്രലപനങ്ങൾ അധികരിച്ചുപോകുന്നു."
മാനസിംഹൻ ഖഡ്ഗം അരയിൽ നിന്നും ഊരി.

മാനസിംഹാ! എന്നെ നിശ്ശബ്ദയാക്കുവാൻ ഈ വാളിന്റെ പ്രത്യ
ക്ഷതയാൽ സാധിക്കുന്നതല്ലാ. ഈ കണ്ഠത്തിലേക്കു അതിനെ പതിപ്പി
ച്ചാലും. അങ്ങയുടെ മിനാത്തിലുള്ള ഖഡ്ഗത്തെ നോക്കു പ്രിയമാതാ
വിന്റെ രക്തച്ചൊരിച്ചലിനാൽ ആ ഖഡ്ഗം ഇപ്പോഴും ശോണവർണ്ണം
പകർന്നിരിക്കുന്നതു് അങ്ങു കാണുന്നില്ല അല്ലേ."

"ഭ്രാന്തുപിടിച്ച മൂധേവി"

"ഭ്രാന്തോ! കൊള്ളാം. മുകിലർക്കുവേണ്ടി അങ്ങയുടെ ഓരോ ഖഡ്ഗ
നിപാതവും അങ്ങയുടെ ഓമനഭാരതമാതാവിന്റെ ഓരോ അവയവത്തെ
അപായപ്പെടുത്തുന്നതല്ലെന്നുണ്ടോ. ആ കഠിനകയ്യു്! ആ മാതാവു ഈ നി
ഷ്ഠുര നിന്ദയെ ഒരിക്കലും വിസ്മരിച്ചുപോകുമെന്നു അങ്ങു കരുതുകയേ
വേണ്ടാ!"

"നിശ്ശബ്ദം ഭയങ്കര രാക്ഷസീ; നിന്റെ സൗന്ദര്യം നിന്നെ ആപത്ത
ൽനിന്നും രക്ഷിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ലാ. അതു എന്നെ വശീകരിക്കാൻ പ
ര്യാപ്തമല്ല. ഞാൻ ഒരു മുകിലഹൃദയനല്ലെന്നു നീ ധരിച്ചോ. ദുഷ്ടേ."

"ഹാ! അങ്ങു മുകിലരെ വെറുക്കുന്നുവോ. എന്നാൽ അങ്ങു അങ്ങയുടെ
സോദരിയെ ആ മുകില പ്രമാണിക്കു ബലികഴിച്ചതെന്തു്. അങ്ങു മുകിലരെ
അല്ലേ ഇപ്പോഴും സഹായിക്കുന്നതു്. പ്രതാപസിംഹൻ അങ്ങയോടു എന്തു
കുറ്റമാണു് ചെയ്തതു്. അക്ഷന്തവ്യമായ ആ തെറ്റു എന്തുതന്നെ? അങ്ങേ
ക്കു നിരസിക്കുവാൻ ശക്തിയും ധീരതയും ഇല്ലെങ്കിൽ പ്രതാപൻ ധീരത
യോടെ അവയെ പ്രതിഷേധിച്ചതോ അദ്ദേഹത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള കടപ്പാടു്
അമ്പോ മനുഷ്യരുടെ മനഃസ്ഥിതിയുടെ മഹിമ!

മാനസിംഹൻ ക്രുദ്ധനായി മുമ്പോട്ടടുത്തു.

"കുടിലേ നീ മരിക്കതന്നെ ചെയ്യും."

ഒരു രജപുത്രി മരണത്തിൽ തരിമ്പും കൂസലുള്ളവളല്ലെന്നറിഞ്ഞാ
ലും"

"രാജപുത്രി"

"അതെ ഞാൻ രജപുത്ര സ്ത്രീതന്നെ"

മുന്നോട്ടടുത്തുവരൂ. നിന്റെ ധാർഷ്ട്യ

"എന്തു! രാജപുത്രിയോ കഷ്ടം!

ത്തെ ഞാൻ മറക്കാം. നിന്റെ മുഖത്തെ ഞാൻ പരിശോധിക്കട്ടെ. ഈ പൂനിലാവിൽ നിന്റെപൂമുഖത്തെ ഞാൻ ദർശിക്കട്ടെ. ഹാ!നിന്റെ മധുരസ്വരം എനിക്കു പരിചിതമായി തോന്നുന്നു. കുട്ടി! നീ ആരാണ്. ഈ പെൺ സിംഹം ഈ പൂനിലാവിൽ സൈ്വരമായി വിഹരിക്കുന്നതു വിരഹ ദുഃഖത്താലോ അതിനല്ല കാരണം: അക്ബർ ചക്രവർത്തി കൂടിഭയപ്പെടുന്ന മാനസിംഹനെ വ്യാജനെന്ന് ഉൽഘോഷിച്ച ആ.സിംഹിയെ ഞാൻ അറി-യാതെ ഇരിക്കയോ."

"ഭയപ്പെടുന്നെന്നോ. അല്ല. അക്ബർ ചക്രവർത്തി നിന്ദിക്കയത്രേ ചെ-യ്യുന്നതു കഷ്ടം."

"അവനു അതിനു ധൈര്യമില്ലാ. എന്റെ കുട്ടി. അവന്റെ സിംഹാ-സനത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്ന മാനസിംഹരാജാവിനെ അവനു നല്ലവണ്ണം അറിയാം. പിന്നെ അവൻ ആരെ ഭയപ്പെടും ആരെ ബഹുമാനിക്കും ആരെ സ്നേഹിക്കും നിനക്കു ഹൃദയമെ കമ്പം കമ്പം."

"അക്ബറിന്റെ ശക്തിയിൽ കീഴ്പ്പെട്ടുപോയവനെ അക്ബർ ബ-ഹുമാനിക്കുന്നില്ല. ഭയപ്പെടുന്നില്ല സ്നേഹിക്കുന്നതുമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരശക്തിയിൽ കീഴ്പ്പെട്ടു തല പൊക്കാതെ കണ്ണുനീർ പൊഴിക്കു-ന്ന ഒരുവനെ അദ്ദേഹം ഭയപ്പെടണമെന്നോ കൊള്ളാം എവിടെ കേട്ട ന്യാ-യം! ആശ്ചര്യത്ത മുറ! പിൻഭാഗത്തുനിന്നു താങ്കളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കു-ന്നവെങ്കിൽ, ധീരതയോടെ സ്വജീവനത്തെ ബലികഴിപ്പാൻ ഒരുങ്ങിയിരി-ക്കുന്ന ശത്രുക്കളെയത്രേ അക്ബർ ബഹുമാനിക്കുന്നതു്. ഭീരുത്വവും ജീവ-നിൽ കൊതിയും ഉള്ളവരെ അക്ബർ ആത്മനാ വെറുക്കുന്നു."

നിൽക്കു്! നിൽക്കു്! മറാഷ്ട്രരുടെ ക്ഷമക്കതിരിടുന്ന പെണ്ണേ. നീ പ്രതാ-പന്റെ ഓറുകാരിയോ ചട്ടപ്രകാരം ഞാൻ നിന്നോടു പെരുമാറും നി-ന്റെ ജീവൻ പന്നയത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞു."

ഇതുപറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞുടനെ ആ മാനസിംഹരാജൻ പെൺകുട്ടിയു-ടെ കരതലത്തിൽ ബലമായിപ്പിടിച്ച് മൂടുപടത്തെ തട്ടി ദൂരെ മാററി ഓ പ്രമാദമായ ജഗജ്യോതിസ്സിന്റെ പ്രഭാപൂരവിതരണത്തോടു കൂടി ചന്ദ്ര ബിംബം മ്ലാനമായിക്കഴിഞ്ഞു

"എന്തു്: ജോധ്പുരി ദേവിയോ!"

"അതെ"

"പ്രിയസോദരി! എന്തിതു: മന്മതിഭ്രാന്തിയോ! ഞാൻ സ്വപ്നാട-ന ലോകത്തിലെന്നോ വാസ്തവം?

"അല്ലാ. ഞാൻ ജോധ്പുരി തന്നെ."

"സോദരി! ക്ഷമിക്കു പ്രിയസോദരി ക്ഷമിക്കു. ഹിന്ദുസ്ഥാനചക്രവ-ർത്തിനിയെ! ഭാവി ഭാരതാധിപതിയെ! ക്ഷമിക്കു എന്നാൽ എന്തൊരു മനോ

വ്യഥയാണ ഭവതിയെ അവശതപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്."

"ഹാ! മാനസിംഹാ അതു ഗ്രാഹ്യമല്ലായിരിക്കാം."

"ഭവതി! സോദരി! നീ എന്നെ പരിഭ്രമപ്പെടുത്തുന്നു. സൌഭാഗ്യ സോപാനത്തിൻെറ ഉന്നതപടിയിൽ ആരോഹണം ചെയ്തു ആനന്ദമകരന്ദമനുഭവിച്ചു ലോകേശ്വരിയായി വാഴുന്ന ഭവതി ഈ പറയുന്നതെന്തു വാസ്തവം എന്താണിതു്?"

"മാനസിംഹാ! നീ എന്തിനാണ് എന്നെ അഗ്നികുണ്ഡത്തിലേക്കു നിഷ്ഠൂരണം എറിഞ്ഞു കളഞ്ഞതു്?"

"വിശദമായി പറയൂ. കഷ്ടം! ഞാൻ വിഷമിക്കുന്നു. എനിക്കു ഒന്നും തന്നെ മനസ്സിലാകുന്നില്ല."

"ഞാൻ പറഞ്ഞേക്കാം. എന്തിനാണു അങ്ങു എന്നെ മുകിലക്കു വിട്ടുകൊടുത്തതു്."

"ഹാ! ഇതാണോ! സോദരി! ഭവതിയുടെ ഏകസുഖത്തിനായിക്കൊണ്ടു തന്നെ."

"എൻെറ സുഖമെന്നോ. കഷ്ടം! എന്നെ ബലികഴിച്ചു നീ നിൻെറ നില നന്നാക്കുവാൻ നിനച്ചു. നീ ഈ കടുംകൈ ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു. ഈ സോദരഹൃദയം ഇത്രമേൽ വിഷപൂരിതമോ? ആ ക്രൂരസർപ്പം ഇനിയും ആരേയും തൻെറ വിഷപൂരിതമായ ദർപ്പത്താൽ ദംശിക്കാതിരിക്കട്ടെ."

"പ്രതിഫലം വളരെ നന്നായി. ഈശ്വരാ ഇതൊ നിൻെറ ക്രിയയുടെ ഫലം ഇതോ ഫലം ഇതോ വിധി."

"അതേ. നിൻെറ അഹങ്കാരം നശിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും നീ നിൻെറ പ്രിയ സാധുസോദരിയെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതെന്തിന്. ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ വധത്തിനു നിൻെറ ക്രൂരമനസ്സു വിധിക്കട്ടെ."

''സാധു! ദൽഹിയിലെ ചക്രവർത്തിനി സാധുവോ!"

"എന്തുകൊണ്ടല്ലാ. ഈ പണം പിണമാണെന്നു നീ മനസ്സിലാക്കിട്ടില്ല. ധനത്താൽ പരിപൂർണ്ണത സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. ഈ പരിചരണം നീ ബാല്യകാലത്തിൽ തന്നെ എനിക്കു വശമാക്കാതെ ഇരുന്നതെന്തു്? ധനത്തെ തൃണവൽക്കരിക്കുന്ന ഹിന്ദുധർമ്മമാണ ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. നിന്നെപ്പോൽ ധർമ്മം ധിക്കരിക്കുന്ന നിർധന ധീരയല്ലിവൾ. അതിൽ കണ്ണുന്നത്തളിക്കയുമില്ലാ. മാനസിംഹാ! നിൻെറ ജ്ഞാനകോശം ചുരുങ്ങിയതു്!"

''കഷ്ടം! ജോധ്പുരി· നീ എന്തറിയുന്നു. വിശ്വവിഖ്യാതനായ അക്ബർ പാദുഷായുടെ അന്തഃപ്പുരത്തിൽ സ്വർണ്ണനിർമ്മിതമായ മഞ്ചത്തിൽ സസുഖം ജീവിതം കഴിക്കുന്ന നീ ഇതൊക്കെ പറയുന്നതെങ്ങിനെ. ഇതോ നീ എനിക്കു തരുന്ന പാരിതോഷികം കൊള്ളാം നിൻെറ ഹൃദയം ഒരി

ക്കലും മെച്ചമല്ല രാജത്വത്തിൽ ധർമ്മവും ജാതിയും നീ കണക്കാക്കുന്നു."

"മതി. ഞാൻ വിദുഷിയല്ല. നിങ്ങളോട് വാഗ്വാദം ചെയ്യുവാൻ ഞാൻ ഒരുക്കവുമല്ല. എന്റെ ഭൂതകാലത്തെ ധർമ്മചിന്തയും ജ്ഞാനബുദ്ധിയും ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിക്കനുകൂലമല്ല. സുഖവിഷയാസക്തിപരമായ സൌഭാഗ്യസമ്പത്ത് നരകാഗ്നിപോൽ അഹോരാത്രം എന്റെ ദേഹത്തേയും ദേഹിയേയും വരട്ടുന്നു. നീയോ ഉത്തരോത്തരം പ്രശസ്തി സമ്പാദിപ്പാൻ ഏതു കുത്സിതമാർഗ്ഗത്തേയും അനുകരിക്കുന്നു. ഇതൊക്കെ ഞാൻ മൂലം തന്നെ. ഈ കനകവും കാമിനിയും കാരണം കാലസന്ധികൾ കലങ്ങിപ്പോയില്ലേ! നിന്റെ അധികാരാതിർത്തിയിലെ ഒരു സാധു രജപുത്രനു നീ എന്നെ വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ—. ഒരു കൈസ്വർണ്ണക്കാശിനുവേണ്ടി ആ പ്രഭാപ്രശോഭിതമായ ദാമ്പത്യസുഖം ആ നവപുഷ്പിത ജീവിതസുധാ നീ നശിപ്പിച്ചു. ആ പുഷ്പത്തിന്റെ ഓരോ ദളവും നികൃഷ്ടമായ സ്പർശനത്താൽ വാടിക്കരിഞ്ഞു നശിച്ചുകഴിഞ്ഞവിവരം നീ എന്തറിയുന്നു ശാന്തം! പാപം!: ആ പ്രതാപന്റെ സഹധർമ്മപത്നീസ്ഥാനത്തിൽ ഞാൻ വർത്തിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ!——"

"പ്രതാപാ! ഇപ്രകാരംതന്നെ അന്നു നീ പറഞ്ഞത്. ഞാനതു നിരസിച്ചുകഴിഞ്ഞതില്ലേ."

"സോദരാ! നിന്റെ പാപങ്ങൾ നശിച്ചുപോകാൻ ഞാൻ ഇന്നു സർവ്വേശ്വരനോട് പ്രാർത്ഥിച്ചു."

"ക്ഷമിക്ക സോദരീ ക്ഷമിക്ക. പ്രിയസോദരീ"

"അതെ പശ്ചാത്താപം തന്നെ സിദ്ധൌഷധം. എന്നാൽ ഭാരതമാതാവു നിന്റെ അപരാധത്തെ ക്ഷമിക്കുമെന്നോ!"

"ഞാനെന്താണു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. വെറും മണൽത്തരികളിലോ എന്റെ നാമധേയം കൊത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഞാനിത്ര പാപിയോ".

"കഠിനമേറിയ ശിലയിൽ പ്രതാപന്റേയും" ഹാ! ഹതവിധിയേ! എന്റെ സകലശ്രേയസ്സും ഇതുപോലെ തന്നെയോ കഷ്ടം!"

"ചരിത്രം അതുപേക്ഷിക്കാതെയിരിക്കയില്ല."

മാനസിംഹൻ ആലോചനാപരനായി അങ്ങിങ്ങു നടന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം താൻ അക്ബറിനുവേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള ഓരോ കടുംകൈയിനേയും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി നിരൂപണം ചെയ്തു തുടങ്ങി. ഭാരതമാതാവിന്റെ രോഷപൂരിതമായ മുഖം അയാളുടെ കൺമുമ്പിൽ ദൃശ്യമായി. തന്റെ മാതാവിനോടു ചെയ്ത അപരാധചിന്തയാൽ അയാളുടെ മുഖം മ്ലാനമായി. അയാളുടെ അക്ഷികൾ തന്നെത്താൻ അടഞ്ഞു. വീരബാഹുക്കൾ അപരാധകരമായ രക്തച്ചൊരിച്ചിലിന്റെ വിചാരത്തോടുകൂടി വിറച്ചു. ഹൃദയസീമ തരംഗതാലോലിപ്പുപോലെ ഇളകി. പശ്ചാത്താപാഗ്നി

യിൽ അയാൾ ദഹിച്ചു. എന്നാൽ ജോധ്പുരി സ്വസ്നേഹവേദനയായി സുഖസഞ്ചായകമായ വിലാസകിരണങ്ങളെ ചൊരിഞ്ഞ ഭാഗ്യചന്ദ്രബിംബത്തെ നിരാശയോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

‘‘ഹാ! എന്തൊരു മനോഹരമായ പൂനിലാവൊളിയാണ് ആ പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ പൊഴിക്കുന്നത്’’. ജോധ്പുരി പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. ‘‘രാജപുത്രനഗരത്തെ ഇത് എത്ര മേൽ മനോഹരമാക്കിച്ചെയ്യുന്നു ഇതുപോൽ മാനസിംഹനും പ്രതാപനും ഒന്നുചേർന്ന കീർത്തികാന്തികയാണ് നാളെ പ്രഭാതത്തിൽ ആ നഗരത്തിൽ ഉദിക്കുന്നത് എന്നുവരികിൽ ഹാ! എന്റെ ആനന്ദം അനിർവചനീയമായിരുന്നു. കഷ്ടം ആ നഗരത്തിന്റെ നശിച്ച കഴിഞ്ഞ വിലാസം ഒന്നുകൂടി ജാതമാകട്ടെ പ്രതാപാ! ആ പ്രവൃത്തിയിൽ നീ വിജയിക്കട്ടെ.

‘‘സോദരീ! മതിയാക്കൂ മതിമതി എന്നോട് ഒരക്ഷരം ഇതിനെപ്പറ്റി പറയേണ്ട’’ മാനസിംഹൻ പെട്ടെന്നുള്ള നിശ്ചിതബുദ്ധിയോടെ പറഞ്ഞു. ഒന്നുകിൽ ഞാൻ യുദ്ധം ചെയ്തു മരിക്കും അല്ലെങ്കിൽ അക്ബർ ഭാരത ചക്രവർത്തിയായി വാഴും സകലരാജപുത്രരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദസേവ ചെയ്യും. പ്രകൃതിപോലെയല്ല വികൃതികൾ ഈ പ്രഭാതം അന്ധകാരാവൃതമായ കാളരാത്രിയായ് പ്രതാപനു പരിവർത്തനപ്പെടും

‘‘മാനസിംഹാ ഭദ്രം ഈ പൂനിലാവിന്റെ മാധുര്യവും ആസ്വാദ്യതയും നീ നശിപ്പിക്കേണ്ടാ. നിന്റെ ഈ രോഷം അവസാനിപ്പിക്കാൻ രാജപുത്രരില്ലെങ്കിൽ അവരുടെ അന്തഃപുരസ്ത്രീകൾ കണ്ടേക്കാം സൂക്ഷിച്ചോ. രാജ്യത്തിനു വേണ്ടി സോദരത്വം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയില്ല. ഹിന്ദുരാജ്യം രാജപുത്രരുടേതാണ്. അവരുടെ ഉടമസ്ഥത എന്നെന്നും ‘നിലനില്ക്കുകയും ചെയ്യും. അതിനു വിപരീതമായി മാനസിംഹാ! നീ പ്രവർത്തിക്കരോ.’’

‘‘ഉവ്വ്’’ നിശ്ചയമായും. രാജപുത്രവംശം നശിക്കയോ എന്റെ തല ഉടലിൽനിന്നും വേർപെടുന്നതുവരെയോ ഞാൻ ഈശ്വരൻ സാക്ഷിയായ് അക്ബർപാദ — — — ’’

‘‘മതി ദുഷ്ടാ വംശഘാതകാ’’ എന്നിത്ര ഒരു അസാധാരണ ശബ്ദഘോഷം ജോധ്പുരിദേവിയുടെ വദനഗഹ്വരത്തിൽ നിന്നും പുറത്തുചാടി അരക്കെട്ടിൽ ഒളിച്ചു വെച്ചിരുന്ന ഒരു നിശിതായുധം—ഒരു കഠാരി—ജോധ്പുരിദേവി വലിച്ചൂരി സ്വസോദരനെ, ഭാരതമാതാവിനെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടു— കൊലചെയ്യുവാൻ പാഞ്ഞണഞ്ഞു. പെട്ടെന്ന് അവളുടെ ഗതി ആരാലോ തടുക്കപ്പെട്ടു. കഠാരി മാനസിംഹന്റെ തലക്കെട്ടിൽ തറച്ചു. ജോധ്പുരി തിരിഞ്ഞുനോക്കിയതു അക്ബർ ചക്രവർത്തിയുടെ മന്ദഹാസസമന്വിതമായ മുഖത്തേക്കായിരുന്നു.

ഒരു കത്ത്.

(കെ. എൻ. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ)

"ഫുല്ലായുധോപമ! മനോഹര! ജീവനാഥാ!
വല്ലാതെയെന്തിനിവളിൽരുജചേർത്തിടുന്നു?
അല്ലാ! ഭവാൻസകലതുംവെടികെന്നുവന്നോ?
എല്ലാത്തിലുംകഠിനമായിവളംതന്നെയുംഹാ!" ൧

ജീവാധിനായകവിയോഗവിപത്തിൽഹൃതതാം
പൂവാകെവാടിയൊരുപെണ്കൊടിയേവമോതി;
പൂവല്ലിതോറ്റനിജമേനിതളർന്നപാരം
പാവംകുഴങ്ങിയൊരുപൈതൽകണക്കകേണാം. ൨

ചിത്താഭിലാഷമഖിലംഹതിചെയ്തിടുന്ന
കത്തൊന്നുകാമുകവരവർണ്ണിനിതന്റെകയ്യിൽ
അത്തൽമനസ്സിലുളവായതമർത്തുവാനായ്
മത്തേഭഗാമിനിയറിഞ്ഞതുമില്ലമാർഗ്ഗം ൩

മായംവെടിഞ്ഞുപ്രണയദ്യുതിചേർന്നിടുംതൻ-
പ്രേയാനതിപ്രിയമൊടേകിയലേഖനത്തെ
പായുന്നചിന്തകൾമനസ്സിലടക്കിമന്ദം
വായിച്ചുപിന്നെയലസേക്ഷണയിപ്രകാരം ൪

"എന്നോമലേ! മമമനോമുകുരത്തിലെന്നും
നന്നായ്തെളിഞ്ഞുവിലസുന്നൊരുനിന്നെയിഞാൻ
ഇന്നീവിധംവെടിയുവാനിടയായതിൽനീ
തന്നീടണേഹൃദയക്കുരൊട്ടുമാപ്പിദാനീം. ൫

നന്നായ്ത്തഴച്ചുപ്രണയത്തരുവിൻചുവട്ടിൽ
ഒന്നിച്ചുനാമയിമനോഹരി! കേളിയാടി
ഇന്നാൾകഴിഞ്ഞസുദിനങ്ങളെയുള്ളിലോർത്തി-
ട്ടെന്നോമലേ! യഴലുവാനിടയായിടൊല്ലേ. ൬

പ്രേമംനരന്നമിതസൗഖ്യദമാണുപാത്രാ-
ലീമന്നിലേറെവിജയിപ്പതുമാണുപക്ഷേ,
സീമാവിഹീനമതുമാണെന്നാത്മഭദ്രീ-
ക്ഷേമത്തിനിന്നതുതടസ്ഥമതായ്‌വരാമോ? ൭

തന്മാതൃഭൂമിപരിസേവനമെന്നകൃത്യം
തന്മാനസത്തിലതിപാവനമായിയെണ്ണി
വന്മാൽസഹിപ്പതിനൊരുങ്ങിന കാമുകന്മാർ
നന്മുത്തണിസ്തനികളാലതിപൂജ്യരല്ലോ. ൮

ഉല്ലാസമോടു നിജകാമിനിമാരുമായി-
ട്ടുല്ലൽസപത്രവിരളവ്യയമുപാർത്തിടാതെ
എല്ലായ്പ്പോഴും പ്രണയമാടിരസിച്ചിടുന്നോർ
ഫുല്ലാംബുജാക്ഷി! യവനിക്കൊരു ഭാരമത്രേ! ൯

തോക്കിന്റെ പാതമതിമുഗ്ദ്ധമേനിയിലേറ്റുകൊണ്ടും,
ഉൾക്കള്ളലാത്തിയുടെ മർദ്ദനമേറ്റുകൊണ്ടും,
നേർക്കിങ്ങു ചാടിയണയുന്നൊരു വാജിയുംഹാ!
ലാക്കിൽത്തരും കഠിനമായ ചവിട്ടുകൊണ്ടും, ൧൦

കാലുഷ്യമേതുമകതാരിലിയന്നിടാതെ
മാലൊക്കെയും മതിപവിത്രതയാൽസഹിച്ചു,
ആലസ്യഹീനമുഖനായ് സമരന്നടത്തും
ചേലൊത്ത ധർമ്മഭടനിന്നുലകിൽ ജയിപ്പൂ!! യുഗ്മകം ൧൧

ശ്രീഗാന്ധിദേവചരണങ്ങൾ വണങ്ങിനൊന്നാം
വാമാലസാക്ഷി! സമരത്തിനൊരുങ്ങിടുന്നു
അന്ത്യംവരെക്കുമിതു നടത്തുവതിന്നുവേണ്ടി- ൧൨
നാശിസ്സു നീകരുളണേ മമകോമളാംഗീ!

നീ കാതരാക്ഷി! നിജകാന്തനെയോർത്തുമേലിൽ
ശോകപ്പെരുങ്കടലതന്നടിയിൽപ്പെടൊല്ലേ
കല്യാണഗാത്രി! സസുഖം നിവസിക്കനീണാം ൧൩
കല്യാണമിന്നതുകഴിഞ്ഞു വിരാജരായി."

കാറൊത്തവേണിമണിതന്നുടെ ശോകവാണി-
യാറിത്തുടങ്ങിയതി ചിന്തകൾ ചെയ്കയാലെ
ക്രൂരാഗ്നതൻപ്രിയനിലങ്ങകതാരമപ്പോ- ൧൪
ളേറെത്തെളിഞ്ഞു, കനലിൽക്കനകം കണക്കെ.

പ്രേമപ്രകർഷമതിതൻ വദനത്തിൽനിന്നും
പൂമട്ടിടഞ്ഞമൊഴിയേവമുതിർന്നിതപ്പോൾ,
"ശ്രീമദ്രണത്തിനതിമിച്ചു ഭവാന്റെ പിൻപെ ൧൫
ധീമട്ടിടാതെയിവളിന്നു വരുന്നു നാഥാ!

മല്ലാക്ഷിമാക്കുണ്ണമെന്നതുഭീതിയായി-
ട്ടല്ലാവേപ്പതതിമോഹനഭാരതത്തിൽ
നല്ലാർജനത്തിലകമായ "സരോജിനി" താ-
നുല്ലാസമോടുഭടരൊത്തടരാടിയില്ലേ? ൧൩

സ്വാതന്ത്ര്യകാഹളമിതാ ചെവിയിൽമുഴങ്ങു-
ന്നോതോല്പ്രകാശമിയലുന്നിതുപാരിടംഹാ!
ചേതസ്സിലേത്തുമരുതേ ഭയഭാരതാംബേ!
പ്രീതിപ്പെടുന്നതിവളുംതവസേവയൊന്നേ!" ൧൪

പ്രേമമേ!

(പി. എസ്സ്. വേലായുധൻ. ക്ലാസ്സ്. 1.

കേക.

പ്രേമമേ! സുതാമാതൃപ്പകിട്ടാൽശോഭിക്കുന്ന
ഹേമമേ! പരിമളസൂനങ്ങൾക്കാരാമമേ!
ക്ഷേമസന്മാർഗ്ഗങ്ങളാംതാരങ്ങൾഭാസിക്കുന്ന
വ്യോമമേ! സാഹോദര്യപ്പാൽപ്പുഴപ്രവാഹമേ!
നൈർമ്മല്യപ്രഭാവത്താൽപ്രഖ്യാതിചേർത്തുവാണ
ധർമ്മപുത്രനുപോലുംജയ്യമല്ലാതിരുന്ന
സത്യപ്പൊൻകിടാവിന്റെവക്ഷസ്സിൽസാഭിമാനം
നിത്യവുമണിയുന്നഭൂഷണമായുള്ളോവേ!
മാത്സര്യാഭ്യസൂയാദിപാഴ്പ്പുല്ലുവളരുന്ന
കുത്സിതനരകത്താംപാടത്തിൽതഴയ്ക്കാതെ
സന്മാർഗ്ഗക്കവെപ്പയാൽ ഉഴുതുപാടാക്കിയ
സന്മനഃപ്പാടംതന്നിലങ്കുരിക്കുന്നോവിത്തേ!
കന്മഷംതീണ്ടിടാതെയുന്മേഷശരീരരായ്
സമ്മോദാൽകളിക്കുന്നോമാൻകുലത്തിലും,മററം
സാധുവാമെറുമ്പിലുംപ്രീതിചേർത്തനാരതം
സാദരംവിലസുന്നാനിനക്കൈകൂപ്പുന്നോൻ!

തേനമ്മയുംമൊഴിമാർക്കുസൌന്ദര്യമാററുകൂട്ടാൻ
പീനമാംപവിത്രതപൂരിച്ചസൽഭൂഷണം,
മാരസായകതീവ്രവ്രണത്തിൻപ്രത്യൗഷധം
ക്രൂരിതംവെളിച്ചമായ്മാററുന്നവിദ്യുൽപ്രഭാ,

സർവ്വലോകസാമ്രാട്ടിൻചെങ്കോലേന്തീടുന്ന
സർവശക്തനാപോലുംശിരസ്സിൽചൂഡാരത്നം,
പാപത്തിൻപ്രതിദണ്ഡി,യാപത്തിൽവഴികാട്ടി
സന്താപത്തിലാപന്നർക്കീപ്രാപിക്കും വ്യക്തികൾക്കും,

ഹൃത്താപദ്രവിച്ചേറ്റമൊഴുകുംചുടുകണ്ണീ-
രാംതോഷബാഷ്പങ്ങളായ്ചമയ്ക്കാൻപോരുമേ നീ;
ഭീകരക്കൊടുങ്കാറ്റുശീകരമന്ദാനില-
നാകനാഥവദിവ്യസ്പർശനാമൂലം, ചിത്രം!

ദേഹത്തെയെരിക്കുന്നകാലകൂടവുംസൌഖ്യ-
ദായകപീയൂഷമായ്ഭവിക്കുന്നുഭവസംഗാൽ;
ബ്രഹ്മചാരിക്കുനീതാൻകാന്തയായ്ചേർന്നീടുകിൽ
ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്തിൻമാറ്റുവർദ്ധിച്ചീടുന്നു.
കാലദേവതയ്ക്കുനിൻകോലത്തെത്തൊടൻ,മേലും
മേലാത്തതേജഃപുഞ്ജതല്ലജം നീതാനല്ലോ!

ഉന്നതസ്ഥാനത്തിനും പൊന്നിനും സൌഖ്യത്തിനും
നിന്നുടെഭൃത്യ,സ്ഥാനവൈശിഷ്ട്യംഭാവിപ്പോരേ,-
അക്കടിലരെവിട്ടു,സാധുക്കളിൽനിൻഗതി
ചേക്കകിൽധരാതലംവിഷ്ണുപത്രീതേടിടും.
ലോകരെഭൂരിസൌഖ്യധോരണിതന്നിലാഴ്ത്തി
നാകഗംഗയെപ്പോലെയൊഴുകമാപഗേ!നീ
സ്വാതന്ത്ര്യച്ചാലിൽക്കൂടിധൂർത്തരാംമൈലിക്കണ്ടിൽ
വ്യർത്ഥമാക്കീടായ്കനിൻപാവനബിന്ദുക്കളെ.

ജയിപ്പിൻസുജനൈകസമ്മതേ!സച്ചരിതേ!
ജയിപ്പിൻകലികാലകാലന്റെവലഃകൈക്കേ!
ജയിപ്പിൻദുർവ്വികാരശത്രുസംഹാരതീക്ഷ-
ജയിപ്പിൻദുർവ്വികാരരക്ഷക്കോട്ടയെത്തട്ടിനീക്കി

ലയിത്തമാകരക്ഷക്കോട്ടയെത്തട്ടിനീക്കി
പുലയൻമേൽമറയ്ക്കുംപൊഴ്പ്പുഴനുണ്ണനിന്റെ
വിജയപ്പതാകയായ്‌വാനത്തിൽപറക്കട്ടെ!
നിഷ്കളങ്കട്ടെകടുംചോരപ്രവാഹം! കലാപത്തിൻ

ശക്തിയാമൊഴുക്കേറെറംശിതമായ്ഭവിക്കട്ടെ!
നിർമ്മലപ്രേമപ്പുഴനിങ്ങളിക്കട്ടെശ്ശുദ്ധ-
ധർമ്മാദ്രിതന്നിൽനിന്നും; പൂതമാകട്ടെസർവം!
നാകവുംനരകവുംനരലോകവുംസദാ

ഏകപ്രേമദീപത്താൽദ്യോതിക്കാൻനമസ്കാരം!!

കമലാദേവി.

എം. ഐ. ഇക്കോരൻ Class II

I

"കമലേ! നിന്നെ ഞാൻ എവിടെയെല്ലാം അന്വേഷിച്ചു. ഭവതിയുടെ അമ്മ ഇത്രനേരം മാളികപ്പുറത്തുണ്ടായിരുന്നു. കുമാരി, നിന്റെ മനോവ്യസനത്തിൽ ഖേദിക്കുന്ന അമ്മ നിന്റെ ധിക്കാരത്തിൽ സമാധാനം കാണുന്നില്ല. അച്ഛൻ ബാലേശ്വരബാബു രാജപദവി അനുഭവിക്കുന്ന ആളാണ്. ഏകസന്താനമായാലും ഓമനയായ നിന്റെ ഉല്ലാസത്തിന് അദ്ദേഹം വഴങ്ങിത്തരുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. കുമാരബാബുജിയുടെ ആളുകൾ വിരുന്നിനായി വീട്ടിൽ വന്നിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ തൽക്കാലനിലയിൽ അഭിമാനിക്കുന്ന അവർ ബാലയായ നിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ അച്ഛനമ്മമാരെ കുറ്റപ്പെടുത്തി. ദേവി! അച്ഛൻ ക്ഷീണചിത്തനായി, നിരുത്സാഹനായി സരസസംഭാഷണത്തിൽപോലും പങ്കെടുക്കാതെ ദീർഘനിശ്വാസത്തോടുകൂടി അതിഥികളോടും യാത്രപറയാതെ തന്നെ സ്വന്തം മുറിയിലേക്ക് പരവശനായി ചെന്ന് ശയ്യയെ അവലംബിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ബന്ധുമിത്രങ്ങൾ കശപിശ പറയാൻ തുടങ്ങി. അതിഥികൾ അതൃപ്തരായി മടങ്ങി. അമ്മാദേവി കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കുമാരി! ഇതിനെല്ലാം ദേവി കാരണമാകുന്നതുകൊണ്ട് എത്ര പേരെയാണ് ഇപ്പോൾ നീ അവമാനിച്ചിരിക്കുന്നത്."

കുമാരി പറഞ്ഞു. "തോഴി! അനന്യശരണയായ എന്റെ ഏകാന്തതയെ ദുരന്തദുഃഖവാർത്തയാൽ നീ ഭഞ്ജനം ചെയ്യരുത്. ലോകപിതാവിന്റെ കരകൗശലം കണ്ടാനന്ദിക്കാൻ ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടു പോന്നതാണ്. എന്റെ അഭിലാഷമൂർത്തിയായ വിശ്വനാഥന്റെ അഭാവത്തിൽ, ഞങ്ങൾക്ക് സദാ ശരണമായിരുന്ന ഈ ആരാമം തന്നെ ഇപ്പോഴും എനിക്ക് സമാധാനം തരും. അതാ നോക്കു, പൂമണൽക്കിടയിൽ കൂടി ശാന്തമായി ഒഴുകുന്ന ജാഹ്നവി ലോകരുടെ മനോവ്യഥയെ ഗണിക്കാതെ സ്വച്ഛന്ദം ഗമിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു. മന്ദപവനന്റെ വികൃതികൾക്ക് വിധേയയാകുന്നെങ്കിലും, ആരാമം എത്ര അഭിരാമമായിരിക്കുന്നു! കാർമേഘശകലങ്ങളാൽ അലങ്കോലപ്പെട്ടിട്ടും ആകാശം ഹസിക്കതന്നെ ചെയ്യുന്നു. ഇണയെക്കാണാതെ വ്യസനിക്കുന്ന കോകിലവും സമാധാനത്തിനായി ഈശ്വരഗാനം ചെയ്യുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ ഞാൻ മാത്രം ദുഃഖത്തിൽ നിമഗ്നയായിരിക്കുന്നു. അഹോ! ഷട്പദകേളിതയായ റോസേ! നിന്റെ ജന്മസാഫല്യം എന്നിൽ അസൂയയേകുന്നു." ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോഴേക്കും തൊണ്ടയിടറി, അംഗങ്ങൾ തളർന്നു, ദേഹം വിളറി, തളുവണ്ണമായ

ശരീരം രക്തമോട്ടം നിന്നപോലെ മാറിക്കണ്ടു. മൂർച്ഛിതയായ കുമാരി
അമ്പരന്നു നിൽക്കുന്ന തോഴിയുടെ മാറ്റിടത്തിൽ ശരണം പ്രാപിച്ചു.

II

വിശ്വനാഥൻ അസാമാന്യപദവിയുള്ള ഒരുപ്രഭുകുഡുംബത്തിലെ
ഏകസന്താനമാണു്. പൌരുഷം നൃത്തംചെയ്യുന്ന ആ സുകുമാരൻ സൌ
ശീല്യങ്ങൾക്കും കേളീരംഗമായതാണു് അതിശയം. പഠനതല്പരനായ അ
ദ്ദേഹം പത്തൊൻപതാമത്തെ വയസ്സിൽ ബി. ഏ. പാസ്സായി. ഇക്കൊ
ല്ലം "ബാർ അറ്റ് ലാ" പഠിക്കാൻ ഇംഗ്ലണ്ടിനു് പോകുന്നതിനുള്ള ഒ
രുക്കമാണു്. വാത്സല്യപാത്രികളായ മാതാപിതാക്കന്മാർ മകനിലുള്ള ബ
ഹുമാനം കൊണ്ടും ഉത്തമവിശ്വാസം കൊണ്ടും ഇതിനു് സമ്മതിച്ചു എ
ന്നേയുള്ളൂ. വിശ്വനാഥന്റെ വീട്ടുകാരും ബാലേശ്വരബാബുവിന്റെ ക
ഡുംബവും തമ്മിൽ രണ്ടു മൂന്നു തലമുറയായി രസമില്ലാതെ ഇരിക്കയാണു്.
പാരമ്പര്യമായി നിലനിന്നുവരുന്ന ശത്രുതനിമിത്തം അവർ പരസ്പരം
ഒരു സ്ഥലത്തു് ഒന്നിച്ചുകൂടുകയോ, കൂടിയാൽ തന്നെ സൌഹാർദ്ദമായി
സംസാരിക്കപോലുമോ പതിവില്ല.

എങ്കിലും ദൈവഗത്യാ വിശ്വനാഥനും കമലാദേവിയും ചെറുപ്പ
ത്തിലെ പരിചയപ്പെടുന്നതിനു് ഇടയായി. ഇരുകൂട്ടർക്കും അന്യോന്യം
വലിയ ബഹുമാനമായിരുന്നു. എന്നാൽ അവർക്കു് ഓരോരുത്തർക്കും ഉള്ളി
ൽ തോന്നിയിരുന്ന വാഞ്ഛകളെ തമ്മിൽ പറഞ്ഞു് മനോവേദന ക
റക്കുന്നതിനു് ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. അവരുടെ കുഡുംബക്കാർ ത
മ്മിലുള്ള വഴക്കായിരിക്കാം അവരുടെ നിർമ്മലസ്നേഹത്തെ കലുഷപ്പെടു
ത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. ഇപ്രകാരമിരിക്കുന്ന മദ്ധ്യേയാണു് കുമാരബാബു
ജിയുടെ ആൾക്കാർ കമലാദേവിയുടെ അച്ഛനുമായി കല്യാണക്കാര്യങ്ങൾ
പറഞ്ഞതും തദനുസരണം വിരുന്നിനു പോയിരുന്നതും. അച്ഛനും അ
മ്മയും ഈ പുതിയ ആലോചനയിൽ വളരെ സന്തോഷിക്കയാണുണ്ടായ
തു്. കർണ്ണാകർണ്ണികയാ ഈ വർത്തമാനം വിശ്വനാഥനും അറിയുന്നതിനി
ടയായി. ആയുഷ്കാലത്തിൽ ആദ്യമായി മനസ്സിനു് വല്ലാത്ത ചഞ്ചല
തം നേരിട്ടപോലെ അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. സംശയമായിത്തോന്നി
യിരുന്ന കാര്യങ്ങൾ വിശ്വസനീയങ്ങളാണെന്നു് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു.
നിലയില്ലാത്ത സങ്കടത്തിൽ പുരുഷോചിതമായ വിധം ചില സ്ഥിര
നിശ്ചയങ്ങളെ ശരണംപ്രാപിച്ചു. കഴിയുന്നതും വ്യസനത്തെ മറയ്ക്കാൻ
അദ്ദേഹം പണിപ്പെട്ടു. ഈ വർത്തമാനം കേട്ടതിനുശേഷം അദ്ദേഹം ക
മലാദേവിയുമായി അഭിമുഖസംഭാഷണത്തിനു് ഒരുമ്പെടാറില്ല. ഒരു പ
ക്ഷെ അദ്ദേഹം ആ ദേവിയെ അതിൽ പിന്നീട്ടു് കാണാറുതന്നെയില്ല.
ദേവിയെ അദ്ദേഹം ഏകാന്തതയിൽ മനോമുകുരത്തിൽ മാത്രം കണ്ടു് ഇ

പ്പിപ്പെട്ടിരുന്നു. വിവാഹാലോചനകൾ മുറുകിയിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് ദേ
വിയുമായി കണ്ടുമുട്ടി വല്ല അസ്വാസ്ഥ്യവും ഇടയാക്കണ്ട എന്നുള്ള സ
ദ്വിചാരമായിരുന്നിരിക്കാം അദ്ദേഹത്തെ ഇത്തരമുള്ള ഒരു മാററത്തിന്
പ്രേരിപ്പിച്ചത്. അസ്വാസ്ഥത സംഭവിച്ച മനസ്സിന് ദേശസഞ്ചാരം
സമാധാനം കൊടുക്കുമല്ലോ. അടുത്ത ദിവസംതന്നെ മനോഭാരവും ചുമ
ന്നുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്ക് യാത്രയായി.

III

കമലാദേവിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യബുദ്ധിയാൽ എല്ലാം കുഴപ്പത്തിലായി
അച്ഛന് ഏതാണ്ടോ അപമാനശരമേററപോലെ കാണപ്പെട്ടു. അമ്മക്കു
സദാനേരവും കരച്ചിൽ തന്നെ ശരണം. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ ആത്മസ
ന്താനത്തിന്റെ തന്റേടത്തിൽ ശാസിക്കാൻ അവരെ പുത്രീസ്നേഹം അ
നുവദിക്കുന്നുമില്ല. കുമാരബാബുവിന്റെ ആൾക്കാരെ അവമാനിച്ചതു
സാഹസമായിപ്പോയി എന്ന് പറഞ്ഞു് അവർ ആതിഥ്യം പോലും
സ്വീകരിക്കാതെ മടങ്ങുകയാണുണ്ടായത്. ബന്ധുമിത്രങ്ങൾക്ക് കുററാ
രോപണത്തിനു ഇതിൽ പരം തക്ക അവസരം ഇല്ലെന്നായി വന്നു കൂടി. നാ
ട്ടുകാരെല്ലാം തന്നെ ഈ സംഭവത്തെപ്പററി പിറുപിറുക്കാൻ തുടങ്ങി.
പോരെങ്കിൽ കമലാദേവി തന്നെ അസ്വസ്ഥയായി കാണപ്പെട്ടു. സംസ്കൃത
മാനസയായ അവൾ ബുദ്ധിയെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ചെയ്ത ഓരോ ശ്രമവും
വിഫലത്തിൽ കലാശിക്കയാണുണ്ടായത്. കുറെ നാളായി വിശ്വനാഥനെ
കാണാത്തതിൽ അവൾ പലതും സംശയിച്ചു. പുതിയ കല്യാണാലോചന
അദ്ദേഹത്തെ ശല്യപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം എന്നു അവൾ ഊഹിച്ചു.
ഈ ദുർഘടഘട്ടത്തിലാണു, അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടിനു പോയെന്നുള്ള വർത്തമാന
വും അവൾ കേട്ടത്. അവളുടെ മനസ്സമാധാനം തീരെയില്ലാതെയായി.
തന്റെ മനോഗതങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ നേരത്തെ അറിയിക്കാതെയിരുന്ന
തിൽ അവൾ കുണ്ഠിതപ്പെട്ടു. ജീവിതം തന്നെ ഭാരമായി തോന്നി. കമല
യുടെ സകല പരിസരവും സന്താപദേവതയുടെ നൃത്തരംഗമായി അവൾക്കു
കാണപ്പെട്ടു. ഏതായാലും ഈ അവസരത്തിൽ മാതാപിതാക്കന്മാരെ
ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിലുള്ള നിഷ്കർഷ തന്നെ തന്റെ ഉത്തമ ധർമ്മമെന്നുറച്ച്
വ്യസനമെല്ലാം മറച്ചു സന്തോഷം അഭിനയിക്കാൻ അവൾ ഒരുമ്പെട്ടു. ഈ
പുതിയ ഉണർവിൽ അച്ഛനമ്മമാർക്കും ഒരു പുതിയ ജീവൻ വീണു. പഴയ
പോലെ കാര്യങ്ങൾ നടക്കാൻ തുടങ്ങി. കല്യാണക്കാര്യത്തെപ്പററി ഒരു
ശബ്ദം പോലും ആരും കുറെ നാളത്തേക്ക് മിണ്ടാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല.

കാലങ്ങൾ ഇങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു എങ്കിലും ആദ്യമായി മനസ്സിനു തട്ടി
യ ദുഃഖവേദന അവളെ ബാധിക്കതന്നെ ചെയ്തു. ആഹാരാദി ദിനചര്യ
കളിൽ അവൾക്ക് ആസക്തികുറഞ്ഞു. തന്റെ ദയനീയസ്ഥിതി അച്ഛന
മ്മമാരിൽ നിന്ന് മറച്ചുവയ്ക്കാൻ വളരെ പണിപ്പെട്ടു. ദിനചര്യയിലെ ഉടവ്

ദേഹത്തിലും കണ്ടുതുടങ്ങി. ലോകനിയന്താവിനെ തന്റെ പ്രിയതമനിൽ
ആരോപിച്ച് അവൾ ഭജിക്കാൻതുടങ്ങി. ദിനകൃത്യങ്ങളിൽ ഏററവും പ്ര
ധാനമായതു് തന്റെ പ്രിയതമന്റെ ഛായാപടം പുഷ്പമാല്യങ്ങൾ അണി
യിച്ച് ഭജിക്കുന്നതാണെന്ന് അവൾ തീർച്ചയാക്കി. കമലാദേവിയുടെ
മുറിയിൽ വിശ്വനാഥന്റെ ഛായാപടം പുഷ്പാലംകൃതമായി സദാനേര
വും കാണപ്പെട്ടു. ഇപ്പോൾ പഴയ ആരാമം തന്നെ അവൾക്ക് ശരണ
മായി ഭവിച്ചു. വിശ്വനാഥനുമായി സ്വൈരസല്ലാപം ചെയ്ത ആ കേ
ളീരംഗം കാണുന്നതും സങ്കല്പചിന്തയിൽ മുഴുകുന്നതും അവൾക്ക് നിർവൃ
തിയായിത്തോന്നി. ഇങ്ങനെ വർഷം മൂന്നു നാലു കഴിഞ്ഞു. കമല കാഴ്ച
യിൽ വളരെ ശോഷിച്ചു കാണപ്പെട്ടു. സന്താപാഗ്നി അവളുടെ തങ്കമേ
നിക്ക് ഒരു മാററു കൂടി വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ഹാ! വിശ്വനാഥനുമായി ഒന്നു
കാണുന്നതിനു് ഇപ്പോൾ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചെങ്കിൽ—. കുമാരബാബുജിയുടെ
ആൾക്കാർ കമലയുടെ അച്ഛനിൽ തീരെ രസമില്ലാതെ പ്രവർത്തിച്ചു വ
ന്നു. പോരാഞ്ഞിട്ടു്, വിശ്വനാഥൻ പാരീസ്സിൽ നിന്നും ഒരു ആംഗ്ലവ
നിതയെ പരിണയിച്ചു എന്നും നാടെല്ലാം പരത്തി. വാസ്തവമല്ലെ? വി
ദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച് നവതാരുണ്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ച അദ്ദേഹം ഒരു
സ്ത്രീയെ വിദേശത്തു വച്ച് കല്യാണം കഴിച്ചു എന്നു് വന്നു കൂടാവുന്നത
ല്ലെ. ഏതായാലും ഇതും കമലയുടെ ജീവാനലനെ അണയ്ക്കുന്നതിനുള്ള
അവസാനക്കാററായി പരിണമിച്ചു. മനസാ വരിച്ചുപോയ ആ യുവകാമ
ദേവന്റെ ആരാധനയിൽ അവൾക്ക് ഉത്സാഹം കൂടി വന്നു. അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ ആയുരാരോഗ്യങ്ങൾക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിൽ അവൾക്ക് ശാ
ന്തത ലഭിച്ചു. പക്ഷെ ഇതെല്ലാം എന്തിനായിരുന്നു. പ്രാണേശ്വരമന്ത്രം
ഉരുക്കഴിച്ചും, തന്റെ പ്രിയതമനെ സർവ്വേശ്വരനായി സങ്കല്പിച്ച് ആ
രാധിച്ചും അശരണമമമാക് ശുശ്രൂഷകൾ ചെയ്ത് സന്തോഷം വളർത്തി
വന്ന ആ സതീമണി അവസാനരോഗത്തിൽ പെട്ടു. മിക്കപ്പോഴും
സ്വബോധമില്ലാതെ അതുമിതും പറയാൻ പണിപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. വി
ശ്വനാഥന്റെ പേര് തന്നെ അവൾ പ്രലപിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. വിശ്വനാ
ഥൻ പോയി നാലു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു മൂന്നാമത്തെ മാസത്തിൽ അവൾ
അവസാനമായി തന്റെ പ്രാണേശ്വരന്റെ നാമമന്ത്രം ഉരുക്കഴിച്ചു യശ്ശ
ശരീരയായി!! ഹാ! പരിശുദ്ധപ്രേമമേ നിനക്കു ഈ ലോകത്തിൽ വില
യില്ലെന്നോ? അല്ലെങ്കിൽ ഭർത്താവിനെ ഈശ്വരനായി ആരാധിച്ച് അദ്ദേ
ഹത്തിനു് വേണ്ടി ജീവിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടി മരിച്ച ഒരു ഭാരതീ
യ വനിതക്ക് ഇതിൽ പരം എന്തു സുകൃതമാണു് ലഭിക്കേണ്ടതു്.

കമലയുടെ മരണവാർത്ത നാടെല്ലാം പരന്നു. വിശ്വനാഥനു വേണ്ടി
അവൾ മരിച്ചു എന്നുള്ളതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കളെ വ്യാകുലരാ
ക്കി. അവർ ആ സുചരിതയുടെ . ദേഹമല്ലാതെന്നായെങ്കിലും കണ്ടു പ

ണ്യം നേടാൻ തുനിഞ്ഞു. ആ സാദ്ധ്വിയുടെ പവിത്രചരിതം അവരുടെ പൂർവ്വവൈരത്തെ നശിപ്പിച്ചു. അവർ പരിവാര സമേതം കമലയുടെ വീട്ടിൽ വന്നു. കമലാദേവിയുടെ ജീവിതക്രമവാർത്ത അവരെ സന്താപത്തിൽ നിമഗ്നരാക്കി. പുത്രീവിയോഗത്തിൽ മൃതപ്രായരായിരുന്ന ബാലേശചന്ദ്രബാബുവിനും പത്നിക്കും ഈ പുതിയ മൈത്രിയിൽ സന്തോഷം തോന്നി. പൂർവ്വവൈരങ്ങളെ അവർ വിസ്മരിച്ചു. പിൽക്കാലങ്ങളിൽ ഈ രണ്ടു കുടുംബക്കാരും ഒന്നിനൊന്നു തുണയായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം സൌഹാർദ്ദമായി കണ്ണുനീരും കയ്യുമായി അവർ തൽക്കാലം പിരിഞ്ഞു.

IV

വിശ്വനാഥൻ പ്രശംസനീയമായി പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ താമസത്തിനിടക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്ന് പലതും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരമോടിയിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മനം ചാഞ്ഞില്ല. ആംഗ്ലേയർ ഇൻഡ്യയോടു ചെയ്യുന്ന നിർദ്ദയനയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു കരുണതോന്നി. അവിടെ പല പബ്ലിക്ക് സ്ഥലങ്ങളിലും വച്ച് അദ്ദേഹം ഇൻഡ്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ലാക്കാക്കി സയുക്തികം വാദിച്ചു. ആരേയും വശീകരിക്കാനുള്ള പൌരുഷം, നവ്യതാരുണ്യം, സ്വതസ്സിദ്ധമായ വചാലത, തികഞ്ഞ പാണ്ഡിത്യം, മിതമായ ലോകപരിചയം ഇതിൽ കൂടുതലായി ഒരു പ്രാസംഗികനു എന്താണു വേണ്ടതു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശക്തിപൂർവ്വമായ വാഗ്ധോരണിക്ക് പല ആംഗ്ലേയ മാന്യന്മാരും വശപ്പെട്ടുപോയി. എങ്കിലും അല്പം ചില നേതാക്കന്മാർക്ക് ഇദ്ദേഹത്തിൻെറപേരിൽ സ്പർദ്ധ തോന്നി. ഡിഗ്രി കൊടുപ്പിക്കാതിരിക്കാനുള്ള പണികളും അവർ ചെയ്തു. എന്നാൽ മററുള്ളവരാൽ സാധിക്കാത്തവണ്ണം വിജയം ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഭാരതീയനു് എങ്ങിനെ ഡിഗ്രി കൊടുക്കാതെ ഇരിക്കും. ഒടുക്കം ന്യായത്താൽ നിർബ്ബന്ധിതരായ അധികൃതർ ഡിഗ്രി കൊടുക്കതന്നെ ചെയ്തു. ഉദ്ദേശം സ്തുത്യർഹമായി നിർവഹിച്ച് അദ്ദേഹം ഇൻഡ്യയിലേക്ക് യാത്രതിരിച്ചു. പോരുന്നവഴിയിൽ അദ്ദേഹം ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ പാരീസ്, ഇററലി, റോം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളെ സന്ദർശിച്ചു. ഇന്ഡ്യയുടെ തൽക്കാല അവശതയെ പുരസ്കരിച്ച് പാരീസ്സിൽ വച്ച് നടത്തിയ ഒരു പബ്ലിക്ക് പ്രസംഗത്തിൽ അദ്ദേഹം എല്ലാവരാലും ബഹുമാനിതനായി. ഈ സംഭവങ്ങളെല്ലാം പത്രത്തിൽകണ്ടു് അറിഞ്ഞിരുന്ന ഭാരതീയനേതാക്കന്മാർ വിശ്വനാഥനിൽ സ്ഥിരമായി വിശ്വസിച്ച് അദ്ദേഹത്തിൻെറ സർവ്വ വിജയത്തിലും അനുമോദിച്ച്, ആ മാന്യദേഹത്തിൻെറ വരവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു.

പുറമെ കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും, കമലാദേവിയുടെ വിചാരം, അദ്ദേഹത്തെ സന്താപത്തിൽ മുക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഏകാന്തതയിൽ, അദ്ദേഹം മനോമുകുരത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന ആ സതീമണിയെ കണ്ണുനീരണിഞ്ഞ വദനത്തോടും ബാലചാപല്യത്തോടും കണ്ടുകണ്ടാനന്ദിച്ച് പല വിചാരങ്ങൾക്കും വഴിപ്പെടാറുണ്ട്. ഹാ! ഒരന്യകളത്രമായിത്തീർന്ന കമലയെപ്പററി ഇപ്രകാരം ചിന്തിക്കുന്നത് തന്റെ പൌരുഷത്തിന് ചേരാത്തതാണെന്ന് അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും തന്നെത്തന്നെ കുററപ്പെടുത്താറുമുണ്ട്. എങ്കിലും ഓരോ വർഷം ചെല്ലുന്തോറും ആ പ്രതിബിംബം പൂർവ്വവൽ പ്രകാശിക്കുന്നതായിട്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നിയത്. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനകാരണം ജഗൽപിതാവിന് മാത്രമല്ലേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ.

വിശേഷവിധിയായ യാത്രാസംഭവങ്ങൾ ഒന്നും കൂടാതെ അദ്ദേഹം സുഖമായി ബൊംബയിൽ എത്തി. കരക്കിറങ്ങിയ സമയം ഇന്ത്യൻനേതാക്കന്മാരിൽ പേരുകേട്ട പല മാന്യന്മാരും അദ്ദേഹത്തെ കാത്തുനിന്നിരുന്നു. അവർ അദ്ദേഹത്തെ സബഹുമാനം സ്വീകരിച്ചു. നാനാജാതിമതസ്ഥരാൽ സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു പൊതുയോഗത്തിൽ അവർ, അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടിലും മററും വച്ച് നടത്തിയ ശ്രമങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ച് പ്രസംഗിക്കയും അതിന് ഹാർദ്ദമായി നന്ദിപറയുകയും ചെയ്തു. ഈ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശാലനേത്രങ്ങളിൽ കണ്ണുനീർക്കണങ്ങൾ ചിന്നി. ഒരു പക്ഷെ അവ സന്തോഷസാഗരത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽനിന്നും വിചാരവീചികൾ ഇളക്കിവിട്ട കുമിളകളായിരിക്കാം. അഥവാ, അവ പിന്നീടദ്ദേഹം അനുഭവിക്കാൻ പോകുന്ന മനോവേദനയുടെ ബഹിർഗമനമായിരുന്നിരിക്കാം. കണ്ണുനീർക്കണങ്ങളെ സത്വരത്തിൽ കൈലേസിനാൽ തുടച്ച് തൽക്കാലത്തെ ഗൌരവത്തെ മനസ്സിലാക്കി, "ഇൻഡ്യയുടെ ഭാവി" എന്ന വിഷയത്തെ ആസ്പദീകരിച്ച് അദ്ദേഹം ചെയ്ത പ്രസംഗം ഇന്നും ഭാരതത്തിന്റെ ഓരോ കോണുകളിൽ പോലും മാറെറാലികൊള്ളുന്നുണ്ട്. സഭ മംഗളമായി പിരിഞ്ഞശേഷം കാത്തുനിന്ന സ്നേഹിതന്മാരോടും ബന്ധുമിത്രാദികളോടും കൂടി അദ്ദേഹം വീട്ടിലേക്ക് യാത്രയായി.

V

വഴിമദ്ധ്യേ നാട്ടിൽ സംഭവിച്ച വിശേഷങ്ങൾ എല്ലാം അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞു. കഴിഞ്ഞുപോയ ഓരോ ദിവസവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെ ഭഗ്നാശയോടെ തുറിച്ചു നോക്കുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നി. കമല, ദേവിയായി, ആരാദ്ധ്യയായി അദ്ദേഹം കണക്കാക്കി. മാതാപിതാക്കന്മാരെയും, അദ്ദേഹത്തിനെ കാണാൻ കാലേകൂടി എത്തിയിരുന്ന കമലയുടെ അപ്പന മേനവരേയും ഒന്നിച്ചു വീട്ടിൽവച്ച് കണ്ടപ്പോൾ വിശ്വനാഥന്റെ ഹൃദയം

തളൎന്നു, ദേഹം വിയൎത്തു; നാവുകുഴഞ്ഞു വശമായി. മനോദൎപ്പണത്തിലെ കമല സുസ്മേരവദനയായി, അദ്ദേഹത്തെ മുകരുന്നതും ആശ്ലേഷിക്കുന്നതുപോലെ ദേഹം കോൾമയിർക്കൊണ്ടു. ജീവിതം കമലയുടെ പാവനസ്മാരകമായി നിത്യബ്രഹ്മചാരിയായി കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ അദ്ദേഹം ആ നിമിഷത്തിൽ തീൎച്ചയാക്കി.

കമലയുടെ ആൾക്കാർ അദ്ദേഹത്തെ ദത്തുപുത്രനായി തങ്ങൾക്കു് ആലംബമായി സ്വീകരിച്ചു. വമ്പിച്ച രണ്ടു മഹാകുടുംബങ്ങളിലെ സ്വത്തിന്നും അദ്ദേഹം നേതാവായിത്തീൎന്നു. തന്റെ പ്രിയതമയുടെ സ്മാരകമായി അദ്ദേഹം ഒരു ആരാധനാഗൃഹം പണികഴിപ്പിച്ചു് നിത്യകൎമ്മങ്ങൾക്കു് ഏൎപ്പാടുചെയ്തു. അവിടെ അദ്ദേഹം കമലാദേവിയുടെ ഛായാപടം പ്രതിഷ്ഠിച്ചു്, ആ ദേവിയെ ഭാരതമാതാവിന്റെ അവതാരമായി ഗണിച്ചു് ആരാധിക്കാൻ തുടങ്ങി. തന്റെ സ്വത്തുക്കളെല്ലാം പൊതുനന്മക്കായി മാററിവച്ചു. വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങൾ കൊടുക്കാമെന്നു് പറഞ്ഞ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൎമ്മന്റിനെയും അദ്ദേഹം അനാദരിക്കയാണുണ്ടായതു്. ഭാരത ഭൂമിദേവിയെ—ഭാഗ്യത്താൽ കമലയായി അവതരിച്ച ആ പുണ്യവിഗ്രഹത്തെ മനസ്സിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു്, ഇന്ത്യയുടെ ബന്ധനശൃംഖല ഛേദിച്ചു് വിമുക്തയാക്കാൻ അനവരതം യത്നിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്യനിഷ്ഠയുള്ള പ്രവൃത്തികളെ സകല ലോകങ്ങളും ബദ്ധശ്രദ്ധരായി പാൎത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഒരു സന്ധ്യ.

(സി. വി. കൃഷ്ണൻ ക്ലാസ്സ് 1)

അതികരനിരയുവും ഭാനുമാനസ്തമിച്ചു;—
ക്ഷിതിയുടെ പെരുമെങ്ങോ, ദൂരവേ പോയ്മറഞ്ഞു;
സ്ഥിതിയതിലതിമോദാ,ലെന്നവണ്ണം പതത്രീ—
തതി, പലതരുവൃന്ദം തന്നിൽനിന്നും ചിലച്ചു. ൧

ദലചയസുമജാലം ഒത്തുവേർപാടുമൂലം
വിവശതയൊടു കൂമ്പി, മ്ലാനവക്ത്രാവരിച്ചു;
പവനനിലിളകീടും കൈരവം, നൃത്തമാടി;—
അവനൊരുവനേകാ നസ്തവന്യന്നശത്രു. ൨

ഖളിതമനിലനാകം നീരിൽ നീന്തിക്കളിക്കും
കിളികളമൃതതുല്യം ഗീതമോതുന്നനേരം,
തളിരുകളതിനൊക്കം താളവും പാടിനന്നായ്,
ലളിതനടനമാടീ, വൃക്ഷവൃന്ദങ്ങളെല്ലാം. ൩

രവിസുതതനയാവാൻതുല്ല്യരാമിന്നാമിനുങ്ങിൻ
വിവിധനിചയമേററം വാനിലെങ്ങും ചരിച്ചു;
രവിയുടെ കിരണത്താ,ലാററതാപത്തെ,വേഗ,—
മവനിശിഖി*കണംപോൽ തള്ളിടുന്നെന്നവണ്ണം.

ഇരുവിധമുലകത്തിൽ വന്നിടും മാററമേററം
കുതുകമൊടതിസൂക്ഷ്മം കാണുവാനെന്നവണ്ണം,
അതുലസുഷമയോടും താരജാലങ്ങളാകം
ചതുരമിഴികളാലേ വീക്ഷണം ചെയ്യുന്നാരം.

ജലനിധിനടുവിങ്കൽ, കത്തിയാളുംപതംഗൻ
വിലയമണയുമാറായ് വീണണഞ്ഞിട്ടു, ധൂമം
പലവഴി ഗഗനത്തിൽ പൊങ്ങിടുംപോലെ,യേറീ
ജലധരനികരങ്ങൾ പശ്ചിമാശയ്ക്കുമീതേ.

മദമൊടുനിശഗാത്രം കാളവർണ്ണത്തിലാഴ്ത്തും
കടമൊടുകലഹിക്കും വാർമുടിയെത്തിനാതുല്യം,
ഉദയഗിരിസമീപം വ്യോമമേററംചുവന്നു;
തദനു,—ശശിയുദിച്ചു,ദ്യോവിൽ മന്ദംചരിച്ചു.

മതി,-വിലസിയതേററം ദൂരെയാണെങ്കിലുംതൻ
കതിരുകളവനിക്കും ശോഭയേകിയനല്പം;
കൃതി,യൊരുചെറുകോണിൽ വാണിടുന്നെങ്കിലും,തൻ-
കൃതിയുടെഫലമാരും പാരിലുണ്ടാസ്വദിപ്പൂ.

വരുവിനമലസന്ധ്യേ! നിത്യവും പാരിടത്തിൽ
തരുവിനലഘുമോദം ജീവജാലത്തിനേവം,
തരുവിതിതലയാട്ടി, സ്വാഗതംചെയ്തിടുന്നോ;
വരുവിനരിയസന്ധ്യേ, നിത്യവും സ്വാഗതം, തേ!

സ്വാതന്ത്ര്യോക്തി.

P. K. Varughese Class III

[illegible]

കേഴാതിരിക്കെൻമിഴിയാളേ
പാഴിൽകളയൊല്ല കണ്ണീർത്തുള്ളി
ലഭ്യമല്ലാത്തവയോർത്തുള്ളതോ

* ശിഖി=അഗ്നി

ഖേദിപ്പിച്ചീടുകവ്യർത്ഥമല്ലേ?
സന്താപംതൂരമാംനേരംകൊണ്ടു്–
ഏകുന്നവൃദ്ധതയേവക്ഷമ
പോയൊരവസ്ഥവേയോർത്തുനമ്മിൽ
മായാത്തശോകത്തെ യുദിപ്പിച്ചാൽ
തീരാത്തവ്യാധികനമ്മെത്തന്നോ
പാരംവിധേയരാക്കീടുന്നു നാം
വർഷങ്ങൾ നാലഞ്ചുപോയില്ലയോ?
ഹർഷമേററത്തില്ലേനമ്മിൽനിന്നു്?
അക്കാലമൊക്കെയുംനിശ്വാസത്താൽ
രിക്തമായ്ത്തീർന്നില്ലേ ജീവിതവും
എന്തിനിക്കേണംവർദ്ധിക്കുന്ന
വെണ്മതാരമാനസംശാന്തമാക്ക
ചന്തംചേരുന്നപൂവിങ്കലും
താനാംമഹത്തിനെ താലോലിക്ക
ശാന്തമാം സൗഹാർദ്ദ്യദാനിലൻ
ചിത്തംകുളിപ്പിച്ചുവശിക്കട്ടെ
ഉല്ലാസകോകിലകൂജനങ്ങൾ
ശ്രോത്രാഹ്ലാദനംവർഷിക്കട്ടേ!
വാസനാപുഷ്പത്തിൻ സൗരഭ്യത്താൽ
ആശയ്ക്കുവാസനിവൃത്തിക്കായ്
നമ്മിലുദിപ്പിച്ചുള്ളോരാകം
സംബന്ധംസംസ്ഥാപിച്ചിട്ടെന്നും
കൂട്ടപ്പൻപെട്ടപോ ലല്പാലംകൃ–
സ്പഷ്ടതിരിച്ചിലിൻശക്തിതന്നിൽ
വന്നിടില്ലായവൻദുഃഖത്തിൽ
ചെന്നിടില്ലായവൻപുഞ്ചിരിയും
കേണിടില്ലായവൻ താതാമയെ–
ന്നങ്ങാവില്ലായവൻനാവിൽനിന്നു്.
പോയതുപോയ് പിന്നെ പോയവഴി
പോയിടാൻനാമുമൊരുങ്ങിടുക
ശീതളമാകട്ടെദുഃഖതാപം
അന്തശ്ശ്രുക്കൾക്കൊന്നായിടട്ടെ.
സന്തോഷപുഞ്ചിരി യുണ്ടാകട്ടെ.
സന്തതാക്കരമുദിച്ചിടട്ടെ.